

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 83 / II Legislatura / Setè període

Divendres, 13 de febrer de 1987

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 66

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de nou del matí i quatre minuts.

Debat general sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya (Continuació.)

Propostes de resolució subsegüents al debat

El M. H. Sr. President obre el termini de presentació de propostes de resolució (p. 3791).

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del matí i sis minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i quatre minuts.

Propostes de Resolució del G. Socialista

Torn a favor : H. Sr. Armet (S) (p. 3791).

Propostes de Resolució del G. p. Mixt

Torn a favor : I. Sr. Garriga (M) (p. 3793).

Propostes de Resolució del G. p. Popular

Torn a favor : I. Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 3793).

Propostes de Resolució del G. p. d'Esquerra Republicana

Torn a favor : I. Sr. Torres (ER) (p. 3794).

Propostes de Resolució del G. p. del PSUC

Torn a favor : I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3795)

Propostes de Resolució del G. p. de Convergència i Unió

Torn a favor : I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 3796).

Votació de la 1.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : *rebutjada per 34 vots a favor, 72 en contra i 18 abstencions (p. 3798).*

Votació dels tres primers paràgrafs de la 2.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : *rebutjats per 52 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 3798).*

Votació del quart paràgraf de la 2.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : *rebutjat per 41 vots a favor, 72 en contra i 11 abstencions (p. 3798).*

Votació del cinquè paràgraf de la 2.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : *rebutjat per 41 vots a favor, 78 en contra i 6 abstencions (p. 3798).*

Votació de la Proposta de Resolució del G. p. Mixt : *aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions (p. 3798).*

Votació de la 1.ª Proposta de Resolució del G. p. Popular : *rebutjada per 7 vots a favor, 78 en contra i 40 abstencions (p. 3798).*

Votació de la 2.ª Proposta de Resolució del G. p. Popular : *rebutjada per 12 vots a favor, 71 en contra i 42 abstencions (p. 3798).*

Votació de la 3.ª Proposta de Resolució del G. p. Popular : *rebutjada per 7 vots a favor, 71 en contra i 48 abstencions (p. 3798).*

Votació del paràgraf introductori de les Propostes de Resolució del G. p. d'Esquerra Republicana : *rebutjat per 5 vots a favor, 80 en contra i 41 abstencions (p. 3798).*

Votació de la 1.ª i la 2.ª Propostes de Resolució del G. p. d'Esquerra Republicana : *aprovades per 84 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions (p. 3798).*

Votació de la 3.ª Proposta de Resolució del G. p. d'Esquerra Republicana : *rebutjada per 5 vots a favor, 80 en contra i 41 abstencions (p. 3798).*

L'I. Sr. Ribó (PSUC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 3798).

Votació de la 1.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (A) : *rebutjada per 13 vots a favor, 74 en contra i 40 abstencions (p. 3799).*

Votació de l'apartat 1 de la 2.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (B.1) : *rebutjat per 11 vots a favor, 74 en contra i 42 abstencions (p. 3799).*

Votació de l'apartat 2 de la 2.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (B.2) : *aprobat per 92 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 3799).*

Intervenien per fer uns aclariments el M. H. Sr. President (p. 3799) i l'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 3799).

Votació de la 3.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (C) : *rebutjada per 6 vots a favor, 85 en contra i 35 abstencions (p. 3799).*

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 3799), el M. H. Sr. President (p. 3799) i l'I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3799).

Votació de la 4.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC, llevat de l'apartat 4 (D) : *rebutjada per 6 vots a favor, 74 en contra i 47 abstencions (p. 3799).*

Votació de l'apartat 4 de la 4.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC : *aprobat per 80 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions (p. 3800).*

Intervé per a una qüestió d'ordre l'H. Sr. Folchi (M) (p. 3800).

Votació de la 5.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC, llevat d'uns mots (E) : *rebutjada per 11 vots a favor, 81 en contra i 35 abstencions (p. 3800).*

Votació de la 6.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (F) : *rebutjada per 11 vots a favor, 74 en contra i 42 abstencions (p. 3800).*

Votació de la 7.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (G) : *rebutjada per 6 vots a favor, 79 en contra i 42 abstencions (p. 3800).*

Votació de la 8.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (H) : *rebutjada per 11 vots a favor, 74 en contra i 42 abstencions (p. 3800).*

Votació de la 1.ª Proposta de Resolució del G. p. de Convergència i Unió : *aprovada per 74 vots a favor, 5 en contra i 47 abstencions (p. 3800).*

Votació del primer paràgraf de la 2.ª Proposta de Resolució del G. p. de Convergència i Unió : *aprobat per 80 vots a favor, 5 en contra i 41 abstencions (p. 3800).*

Votació de la resta de la 2.ª Proposta de Resolució del G. p. de Convergència i Unió : *aprobat per 85 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions (p. 3800).*

Votació de la 3.ª Proposta de Resolució del G. p. de Convergència i Unió : *aprovada per 74 vots a favor, 11 en contra i 42 abstencions (p. 3800).*

Votació de la 4.ª Proposta de Resolució del G. p. de Convergència i Unió : *aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions (p. 3801).*

Explicació de vot : *H. Sr. Armet (S) (p. 3801) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 3801).*

Preguntes (Punt segon de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la residència dels refugiats catalans a la Catalunya Nord

Formulació : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3802).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 3802).

Repregunta : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3803).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 3803).

Pregunta al Consell Executiu sobre les normes per a l'emissió de publicitat a Televisió de Catalunya, SA

Formulació : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3804).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 3805).

Rèplica : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3805).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Governació (p. 3805).

Segona rèplica : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3806).

Pregunta al Consell Executiu sobre la publicitat institucional del Departament de Treball

Formulació : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 3806).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 3806).

Rèplica : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 3807).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Treball (p. 3807).

Pregunta al Consell Executiu sobre la tercera fase de les obres de restauració de l'església de Sant Francesc, de Montblanc

Formulació : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 3807).

Resposta : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3808).

Rèplica : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 3809).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3810).

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i tres minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de nou del matí i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteix la Mesa l'Oficial Major.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Bé, l'obertura té per objecte la presentació de propostes de resolució i donar lloc a l'actuació de la Mesa. Aquesta obertura és de mitja hora, de trenta minuts. La sessió plenària començarà no abans de les onze, posem a un quart de dotze, exactament a un quart de dotze. Per tant, doncs, estem disposats a rebre aquestes propostes de resolució. (Pausa.) El termini de mitja hora acabarà a les nou i sis minuts.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del matí i sis minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de dotze del matí i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Com està previst dedicarem aquesta estona a la defensa de les propostes presentades, entre les quals s'ha establert l'ordre reglamentari fent un sorteig entre les presentades els primers deu minuts i deixant després, per ordre, les que han vingut després. A conseqüència d'això, l'ordre serà el següent : en primer lloc, les propostes del Grup Socialista al Parlament de Catalunya; en segon lloc, les del Grup parlamentari Mixt; en tercer lloc, les del Grup parlamentari Popular; en quart lloc, les del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; en cinquè lloc, les del Grup parlamentari del PSUC, que són les que han entrat en sorteig, i, finalment, en darrer lloc, la del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Així mateix haig d'anunciar que per a cada proposta hi haurà

un torn a favor i, facultativament, un torn en contra, de deu minuts de durada cadascun. I que, després de defensades totes les propostes, es procedirà a la votació pel mateix ordre i, acabades les votacions, hi haurà possibilitat d'explicar el vot. En conseqüència d'això, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet, que defensarà les propostes de resolució del Grup Socialista del Parlament de Catalunya.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, ahir en aquest debat —i en tots els debats això acostuma a succeir, sempre hi ha qüestions de tipus anecdòtic, interessants i que, si més no, serveixen per estimular l'enginy de tots els diputats d'aquesta Cambra— el Molt Honorable President de la Generalitat es va referir al conte —dit en castellà— de *Blancanieves y los siete enanitos* —és a dir, dit en català, *Blancaneus i els set follets*—, i va voler fer el paral·lelisme del que no havia de ser una política unitària a Catalunya. Aquest matí poso una emissora de ràdio i em parlen del conte de *Blancaneus i els set follets* com si fos això un dels elements importants del debat; poso una altra emissora i torno a sentir el mateix. I això m'ha dut a la reflexió de dutxa —que, si em permeten vostès, la faré com a pòrtic de la meua intervenció— en el sentit següent : que el conte de *Blancaneus i els set follets*, tant en la seva versió infantil com adulta, és a dir la *Blancaneus* tant amb farbalans com amb roba interior, té una lògica i una dialèctica interna que permet, sens dubte, sortir bastant triomfant amb els follets. I, aleshores, a Catalunya, suposar que un follet —per espavilat que sigui, per llest que sigui, per habilitats que tingui— podrà amb la *Blancaneus*, tinc la sensació que anem per mal camí en aquesta orientació. Això em serveix de pòrtic per dir molt clarament, molt clarament, que nosaltres hem intentat, en tot aquest debat, fer un gran esforç d'aproximació al que era el referent històric del catalanisme dels anys setanta, en el moment que Catalunya tenia les majors cotes d'esperança, de possibilitats d'autogovern, de treball d'entusiasme col·lectiu per assolir aquests objectius, i això ho hem fet reiteradament, perquè creiem que el restabliment d'aquest clima, el restabliment del clima de l'Estatut del 79 és absolutament necessari avui, en la situació de la política catalana. És a dir, nosaltres, el que vam fer en la intervenció d'ahir és refermar el pacte de l'Estatut i refermar-lo amb una proposta política. I una proposta política que és una proposta que no passa per polí-

tiques «d'unitat» —és a dir polítiques d'unitat en tot, o polítiques de confusió entre espais polítics—; passa, precisament, per entendre que la força del Parlament de Catalunya, expressió del poble de Catalunya, està en el seu pluralisme democràtic i que en el si d'aquest pluralisme democràtic hi ha comuns denominadors, bàsics i fonamentals, que cal posar damunt de la taula si volem fer una estratègia de política catalana que permeti tirar les nostres cotes d'autogovern al màxim nivell des del punt de vista de l'eficàcia de les polítiques que puguin sortir de dins de Catalunya.

Crec que això és indiscutible : jugar d'una manera o d'una altra o a la subhasta del peix, o a l'expressió de les passions personals o de les voluntats patriòtiques, és intentar-nos diferenciar uns dels altres en relació amb uns temes que haurien de servir de comú denominador i no, precisament, de diferència, si no és que es vol entendre que el que convé al nostre país són plantejaments de catalanisme globalitzador, confusió amb un partit, la conseqüència del qual ens porta a una debilitat profunda de les nostres possibilitats nacionals.

Nosaltres hem fet —i crec que estem fent des de fa mesos— un esforç de renovació d'un clímax polític, un clímax polític que no passa per les qüestions formals, que passa per qüestions reals, que passa perquè no es produeixi aquella situació absurda que succeí en el finançament autonòmic, quan tants i tants diputats d'aquesta Cambra i del nostre Grup parlamentari ens hem passat hores i hores fent i desfent plantejaments que sovint es feien malament, fins i tot, des de la part catalana, perquè estaven presidits més per orientacions polítiques conjunturals que pel tema de fons.

I, finalment, amb aquest treball en paral·lel, sense comunicació, s'obté un resultat positiu, amb esforços extraordinaris, amb dificultats enormes, intentant consens i col·laboració i solidaritat de totes les comunitats autònomes, des del mateix espai socialista i després dels resultats electorals, que el lògic seria que hi hagués una revenja governamental; en canvi, quan nosaltres proposàvem l'acord era el mes d'abril, quan hi havia una certa debilitació per part del Govern o voluntat d'acceptació perquè érem al pòrtic d'unes possibles eleccions.

I fixi's que aquest és el tema que millor ha sortit en la política catalana, i aquest tema que ha sortit millor en la política catalana són quantitat d'esforços mal canalitzats, amb un resultat relativament positiu per a tots, però que, sens dubte, enfocar els temes d'aquesta manera ens porta a unes conclusions realment molt difícils perquè no podem extrapolar-ho amb la realitat del conjunt dels problemes nacionals de Catalunya. I he volgut citar, realment, un problema que era de primeríssima magnitud per a la nostra realitat nacional.

Nosaltres, en la proposta, hem fet un gran sacrifici. I hem fet un gran sacrifici per una raó molt senzilla : perquè aquest debat calia plantejar-lo sota la doble orientació que va plantejar el senyor Raimon Obiols, i el senyor Raimon Obiols va fer un gran sacrifici en dir «aprofundiment dels aspectes crítics». Entenem per «aspectes crítics» allò que ens permetia l'Estatut i allò que nosaltres hem desenvolupat; lleis que no s'han fet; possibilitats que no hem aprofitat. L'Estatut, per què? L'hem posat en funció d'un progressisme a Catalunya? Per reduir desigualtats, no l'hem posat? L'hem posat en funció de les necessitats culturals del país? Hem fet un tractament no discriminatori en l'actuació de les nostres inversions? Fer tot un balanç

detallat de tot aquest conjunt d'actuacions hauria estat molt fàcil per part de l'oposició, i teníem l'arsenal argumental suficient per poder demostrar el no-aprofitament positiu del gran instrument que era l'Estatut d'Autonomia. En canvi, hem volgut reforçar tot allò que podia significar un canvi, un punt d'inflexió en la política catalana. Punt d'inflexió que no és necessari perquè ho creiem els socialistes, sinó perquè creiem que és objectivament necessari. I per una altra raó : perquè creiem que es donen les condicions objectives perquè es pugui desenvolupar aquest canvi a nivell de Catalunya. Canvi que ens exigeix la societat per tal d'optimitzar els esforços polítics, per tal de situar les nostres energies col·lectives en funció d'objectius plausibles, objectius que vagin avançant en les cotes d'autogovern i que ens permetin, evidentment, afirmar, amb la fortalesa necessària, les possibilitats que conté l'Estatut del 79 i, més enllà, altres possibilitats des del punt de vista de continguts estatutaris i plantejaments polítics que es poguessin fer des de Catalunya. Perquè tot no és pas competencial, sinó que una política catalana inclou també una política d'aptituds i aquell principi que deia, del temps del President Terradellas, que alguna vegada ha dit el President Pujol : res del que passa a Catalunya pot ser aliè a les orientacions polítiques que es deriven d'una reflexió sobre Catalunya.

Nosaltres hem fet una proposta de resolució d'oferta, una proposta de resolució que no era cap element crític amb el Govern, perquè no hem vingut a fer, avui, l'oposició al Govern, hem intentat avui intentar servir les necessitats expressades pel poble de Catalunya per resituar-lo en la via correcta, reconduir una lògica històrica i tornar-la a situar a l'òrbita correcta; hem fet, per tant, un esforç que no és l'esforç en funció dels interessos del partit, sinó que hem intentat fer un esforç en funció del que creiem sincerament que són les necessitats que avui expressa el poble de Catalunya en les seves potencialitats.

Nosaltres creiem que aquest debat només tenia una sortida política possible : una resolució única, una resolució de consens majoritari, una resolució que no fos, simple i exclusivament, l'inventari de problemes, sinó que expressés línies polítiques de sortida davant d'aquests problemes —que hi són, i alguns d'ells són importants, i això ho hem reconegut a bastament. Per tant, era un debat polític que per a nosaltres havia de marcar una punt d'inflexió clar i net del que ha estat l'evolució de la política catalana al llarg d'aquests sis darrers anys, que per responsabilitats d'uns i dels altres moltes coses no han funcionat gens bé per al país.

La nostra sorpresa, i possiblement —diria— la nostra decepció... perquè abans d'aquest debat, durant aquest debat i després d'aquest debat no hi ha hagut, en cap moment, la voluntat d'aproximació, perquè el nostre plantejament de proposta és un plantejament franc, obert i honest en el sentit de dir : Senyors de la majoria, acceptar això és bo per al país, acceptar aquestes propostes és bo per a Catalunya, acceptar aquestes propostes és bo per al pluralisme d'aquesta Cambra, acceptar aquestes propostes és bo per al President de la Generalitat de Catalunya, acceptar aquestes propostes reforça la institució nacional de Catalunya, Generalitat de Catalunya.

Com he dit, no hi ha hagut cap possibilitat de diàleg; ho lamentem. I hem fet uns esforços extraordinaris per no donar ni un motiu, ni un motiu!, de política conjuntural, d'expressió

sincera, però que podia, d'una manera o d'una altra, en el si d'aquest debat, ofendre la majoria d'aquesta Cambra. Hem fet aquest esforç i aquest sacrifici, en funció que obtinguéssim en aquesta Cambra un acord unànim. I jo els vull dir que, de les propostes que s'han plantejat aquí, que cadascú ha fet, lògicament i legítimament, les seves, tenim el reguitzell de plantejaments diversos que s'han anat fent en el temps o que s'han fet en aquest debat. Si la resultant d'aquest debat es tracta de fer un *puzzle* desordenat de plataformes reivindicatives, sense canalitzar això políticament i adequadament, sens dubte estem en la via de la frustració, o estem creant, novament, una via de frustració.

Dir-los, a tots els grups d'aquesta Cambra, que moltes de les seves propostes ens plauen, que en moltes de les seves propostes coincidim, que no hi ha cap grup que no porti algun element amb què nosaltres coincidim, en el si d'aquest esquema que va defensar Raimon Obiols de la lectura autonomista, que permet la Constitució i l'Estatut, i, per tant, que hi ha aportacions inestimables, tant des de la vessant crítica —que en alguns aspectes, evidentment, no hi estariem d'acord— com en els aspectes de propostes en concret. I estem d'acord en moltes d'elles. També vull dir amb tota claredat que, en algunes d'elles, no hi estariem d'acord, però nosaltres, avui, creiem que tenim la responsabilitat històrica d'haver intentat i d'haver posat damunt la taula una proposta que permetés complementar, amb la proposta que sortís de la majoria i d'altres grups parlamentaris, per anar a una gran proposta única, que reforçés l'esperit del 79 i que significués un canvi d'orientació política a Catalunya. Això no ha estat possible, òbviament; nosaltres presentem aquesta proposta; votarem aquesta proposta, i nosaltres, en tota la resta de propostes —perquè no volem participar en un plantejament que ens pogués dur a una nova frustració i que no servís per canalitzar aquest conjunt d'energies parlamentàries amb fets positius i amb projectes positius per al país—, mantindrem una abstenció, tot i felicitar els grups parlamentaris pels esforços parcials i totals, en alguns casos, que han fet realment des del punt de vista d'elements projectius de la nostra autonomia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) No havent-hi torn en contra, doncs, passarem al grup següent, que és el Mixt, i perquè defensi les seves propostes, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Garriga.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, amb molta brevetat, per no cansar-los després del dens debat que hem tingut, vull exposar simplement el nostre pensament que, com a grup, vam reflectir en el discurs que va fer l'Honorable senyor Folchi, d'una manera eminentment tècnica, realista, cenyint-nos exclusivament a la situació actual del nostre Estatut.

Es varen demanar aclariments, i es varen donar —penso jo— a bastament, al nostre i als altres grups, dintre, sempre, del marc d'aquest debat. Conseqüentment amb això, sotmetem avui a la consideració, a la reflexió i a la votació d'aquest Ple les nostres propostes de resolució, que tots els diputats coneixen, subsegüents al debat general sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Ara, com que això és una Cambra de reflexió, després de llegides les propostes de resolució dels altres grups, veient les

nombroses coincidències que hi ha en alguns punts, pel que fa a la proposta número 2 del nostre Grup, que vostès poden llegir, pensem i entenem que no és replantejable potser de manera immediata demanar la cessió de la gestió, recaptació, i liquidació de l'impost sobre la renda de les persones físiques, però no renunciem —i ho dic aquí, des d'aquesta tribuna— a replantejar-ho segons evolucionin les circumstàncies. Retirem, per tant, doncs, aquesta proposició.

La nostra tercera, referent a la Policia Autònoma de la Generalitat, hem vist que en el punt 2 de la proposta de Convergència i Unió es parla a bastament d'aquest tema, també d'una manera coincident, i aquest punt 2 de la proposta de Convergència parla de l'entitat, capacitat, actuació i desplegament de la Policia Autònoma, i nosaltres creiem que aquest text completa, en certa manera, i concreta, millorant-lo també, el nostre, per tant, retirem aquesta proposta de resolució, amb la qual cosa queda només sotmesa a la consideració de les senyores i els senyors diputats la primera de les nostres.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? (*Pausa.*) Bé, no havent-hi torn en contra, caldrà passar al grup següent, que és el Grup parlamentari Popular. Té la paraula l'Il·lustre Diputat, senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, estem d'acord amb el que va dir el Molt Honorable President de la Generalitat ahir, quant que el que s'ha de fer és mantenir l'Estatut del 79, però assumint, demanant o exigint l'esperit que el va conformar en el moment de la seva aprovació. També estem d'acord, naturalment, amb el que va dir el representant del Grup majoritari, quan això ho simplificava, dient que el que s'ha de fer és reinterpretar l'esperit de l'Estatut de l'any 79.

Bé, com que estem d'acord amb això, nosaltres fem una petita anàlisi que després es concreta en propostes de resolucions, basada en els motius següents, motius pels quals es justifica —creiem nosaltres— per què aquest esperit no hi és actualment. En primer lloc, perquè les lleis de bases del Govern de l'Estat han esdevingut lleis de bases molt reglamentistes o, per dir-ho d'una altra manera, molt detallistes. La manera, doncs, com es fan aquestes lleis creiem que és el principal focus de malentesos, i origina discrepàncies i, amb la frase que va emprar el President de la Generalitat, «malfiances». No queda res per legislar quan les comunitats autònomes han de fer la seva adaptació a les peculiaritats autonòmiques; és a dir, no hi ha marge ampli perquè es pugui fer un desplegament legislatiu.

En segon lloc, la interpretació restrictiva de certes competències, també obliga a seure en unes taules de negociació perquè, d'aquesta manera, s'eviti d'anar al Tribunal Constitucional.

En tercer lloc, creiem que un dels altres motius és la redistribució de competències que es fa d'una manera mimètica per a la incorporació de l'Estat a les institucions internacionals i que forçosament, almenys a la pràctica, rebaixen el sostre autonòmic.

També una de les altres maneres que baixi aquest sostre autonòmic és l'incompliment dels acords de la Comissió Mixta de Traspassos, i molts dels quals fins i tot estan condicionats ja per una sentència definitiva del Tribunal Constitucional.

Estem d'acord que tots aquests problemes es podrien solucionar amb una comissió de cooperació, però el President de la Generalitat ens va dir que el Govern de l'Estat la planteja com que els membres siguin membres de les dues administracions. Nosaltres entenem que no, que haurien d'estar compostes per membres, quant a la part catalana, del Parlament de Catalunya. I estem d'acord amb el que va dir el senyor Obiols ahir, que no tindrien credibilitat, o no tenen credibilitat, almenys les persones que en aquest moment han estat nomenades, perquè aquestes mateixes persones han de fer dues funcions: uns dies, han de fer d'oposició, i un altre dia, em sembla que va emprar la paraula «col·laboració». I també va parlar d'un canvi de barret, amb la qual cosa estem d'acord.

Per això, amb aquestes argumentacions, nosaltres fem dues propostes de resolució, en les quals, en una demanem la creació d'aquesta comissió de cooperació, de manera que s'interpreti més fidelment l'esperit dels promotors de l'Estatut de l'any 1979, i que aquesta comissió de cooperació estigui representada per tots els polítics catalans amb representació parlamentària.

En la segona proposta de resolució del Grup Popular demanem que el Parlament de Catalunya denunciï que l'actual esperit que regeix la legislació de les normes bàsiques de l'Estat no deixa marc per al desenvolupament de les comunitats autònomes.

El debat del mes d'octubre sobre orientació de política general del Consell Executiu, nosaltres fèiem una proposta de resolució en la qual demanàvem la creació del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. És veritat que ens vàrem quedar una mica curts perquè, potser buscant un altre recolzament de grups parlamentaris, va quedar simplement que la Conselleria de Justícia ens donés compte de què és el que s'havia fet per demanar la creació d'aquest Tribunal Superior de Justícia. El senyor Lucchetti ja va dir, i haig de reconèixer que tenia raó, que en un tema tan important demanar simplement que es doni compte en aquest Parlament de les gestions realitzades, «jo ja sé», deia ell, «que ens vindran amb aquelles tres cartes que sempre ens envien.» Realment, el que ha passat és això. Nosaltres, per consegüent, pujant una mica el llistó de la proposta de resolució que vàrem fer en l'últim debat general, la fem de manera que ja definitivament el Govern de l'Estat aprovi les disposicions adients per tal que Sa Majestat el Rei, a proposta del Consell General del Poder Judicial, nomeni el President del Tribunal Superior de Justícia. I la justificació d'aquesta petició, que creiem que ja és de manera definitiva, o, almenys, contundent, nosaltres l'argumentem de manera idèntica a la que vàrem fer en l'últim debat general; és a dir, entenem que l'article 19 de l'Estatut d'Autonomia ens ho exigeix, i, a més, perquè està previst en l'article 152 de la Constitució Espanyola. A més, la Llei Orgànica del Poder Judicial, del mes de juliol de l'any 85, obliga la seva constitució abans d'un any, és a dir, abans del mes de juliol de l'any 86.

L'excusa que es podria donar que, primerament, era necessària la Llei de planta i demarcació, creiem que no és així, perquè en la Disposició Addicional Primera d'aquesta mateixa Llei Orgànica, deia que aquesta Llei de planta i demarcació havia d'haver estat acabada abans d'un any. Per consegüent, si ens escudem que abans hi havia d'haver la nova Llei de planta, el que fem és refugiar-nos en un altre incompliment per justifi-

car la impossibilitat de complir.

Aquestes són les justificacions de les nostres propostes de resolució, a les quals demanem el suport d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? (Pausa.) Si no hi ha torn en contra, aleshores caldrà donar pas a la defensa de les propostes de resolució presentades pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ho tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors diputats, probablement recordaran que al final del debat polític que va tenir lloc el 3 d'octubre de l'any passat, el nostre Grup es va abstenir de presentar propostes de resolució, i va decidir de no votar-ne cap, perquè pensàvem que era necessari esperar al debat general sobre l'Estatut, que estem acabant en aquests moments.

Ens havíem fet la il·lusió que aquest debat hauria portat una resposta adequada a la pregunta que es formula el país, de si l'autonomia que hem assolit amb tantes penes i treballs és aquella per la qual han lluitat i han sofert tants patriotes.

I hem de confessar, amb tota sinceritat i amb tota modèstia, que les esperances que havíem posat en aquest debat no han estat confirmades, ja que les conclusions a les quals hem arribat —si es pot parlar que hem arribat a conclusions— no aporten pràcticament cap novetat en relació amb el que ja s'ha dit i repetit abundantment en el curs de debats anteriors.

Hem assistit una vegada més a una juxtaposició de monòlegs, com deia ahir el Diputat Raimon Obiols. Cada grup es manté en les seves posicions ideològiques i estratègies, i ens cal reconèixer que aquest debat no haurà contribuït gaire a apropar-les.

En aquesta situació, el nostre Grup no podia fer altra cosa que romandre fidel als mateixos criteris i als mateixos judicis de valor, que poden no ser compartits per tothom, però que són demostratius d'una línia de continuïtat rigorosa en defensa de la identitat nacional de Catalunya.

El President del nostre Grup recordava ahir el debat de la primera investidura del President Pujol el 1980, en el curs del qual ja vàrem reivindicar la reforma de l'Estatut, molt abans que no s'hagués gelat el Bàltic. Recordava també Barrera la promesa del candidat Jordi Pujol d'endegar el procés de reforma de l'Estatut abans que finalitzés aquella legislatura. I jo voldria recordar, també, que dos anys després, el 22 de setembre de 1982, en el curs del debat polític reglamentari anual, el Portaveu d'Esquerra Republicana, el nostre company Joan Hortalà, acabava la seva intervenció demanant al President de la Generalitat de ratificar públicament el compromís adquirit de reforma de l'Estatut, tot fixant terminis a les corresponents accions de tràmit procedimental.

El President contestava afirmant textualment: «És cert. Nosaltres entenem que l'Estatut, no tan sols com quedaria, sinó tal com és, és un Estatut en certs aspectes insuficient.» I afegia: «Es preveu en l'Estatut la possibilitat de retocar-lo i, per tant, això continua essent present en la ment del President de la Generalitat i en la voluntat i en el programa del Consell Executiu.»

Podríem repetir moltes citacions similars corresponents als debats polítics dels anys 83, 84 i 85, il·lustratives de la tenacitat en els nostres plantejaments reivindicatius, abans i després del

23-F, però no ho farem, perquè la nostra intenció no és de mortificar ningú. Però sí que voldríem dir que ha de quedar molt clar que la nostra posició política en relació amb la validesa de l'Estatut del 1979, no solament no és una novetat capriciosa, sinó que els fets ens estan donant la raó, cada dia més, perquè ja és públic i notori que l'actual carta autonòmica, amb els seus vicis inicials i amb la deficient lectura que se n'ha fet, no pot considerar-se com un instrument eficaç per satisfer les legítimes aspiracions de Catalunya al seu autogovern, a la defensa de la llengua i al manteniment de la nostra identitat nacional, constatacions que constitueixen la introducció dels tres apartats que integren la proposta de resolució que sotmetem a la consideració de la Cambra.

En el primer apartat es proposa de donar un nou impuls a la defensa de la nostra llengua, utilitzant la solemne declaració de l'article 3 de la Constitució, quan diu, en el seu tercer apartat, que «la riquesa de les modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció». El menys que es pot dir —i nosaltres diríem molt més— és que el català és una modalitat lingüística i un patrimoni cultural. Nosaltres suggerim, doncs, que es prenguin, a nivell de l'Estat, totes les mesures necessàries per assegurar-ne el respecte i la protecció.

El segon apartat ens recorda la possibilitat que ofereix l'article 150 de la Constitució, per tal de transferir a les comunitats autònomes facultats corresponents a alguna matèria de titularitat estatal i que no han estat transferides, evidentment, per la seva matèria de titularitat estatal.

La nostra proposta posa l'accent sobre aquest mitjà d'actuació i demana al Consell Executiu que estudiï les mesures concretes d'ampliació de les nostres possibilitats d'autogovern. No creiem que es tracti d'una proposta excessivament ambiciosa i, per descomptat, no és demagògica, car es limita a situar-se a favor del desig generalitzat d'ampliar els nostres àmbits competencials dins de l'ordenament constitucional vigent.

En fi, una proposta de resolució d'Esquerra Republicana que no introduís la reforma de l'Estatut seria difícilment compresa i, evidentment, incompleta. No afegiré cap argument als que ja va exposar ahir el nostre company Heribert Barrera, ni insistiré en la necessitat de conscienciar-nos sobre la necessitat d'aquesta reforma. Coneixem perfectament les dificultats procedimentals que aquesta operació presenta, i no ignorem que l'actual correlació de forces polítiques no és pas massa favorable, en aquests moments, per a l'assoliment d'aquest objectiu. Però nosaltres estem convençuts que la defensa d'un gran projecte nacional no ha de paralitzar-se per falsos realismes ni pels pragmatismes injustificats. «Que la prudència no ens faci traïdors», es va dir en un memorable Onze de Setembre, quan encara no teníem l'Estatut. Que la prudència no ens faci renunciar al coratge ni a la imaginació creadora, aquest és el desig que formulen les nostres propostes, en sotmetre-les a la consideració de les senyores i els senyors diputats.

Quant a les propostes formulades pels altres grups polítics, les nostres votacions seran eclèctiques, car tindran en compte el sentit que representen, la filosofia en la qual s'inspiren i, naturalment, votarem a favor de totes aquelles que, explícitament o implícitament, representin un apropament de les nostres posicions polítiques. Votarem decididament en contra d'aquelles que se n'allunyen, i ens abstindrem en aquelles altres

que, al nostre judici, s'allunyen de la substantivitat d'aquest debat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? (*Pausa.*) Si no hi ha torn en contra, aleshores passarem a les propostes del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya i, per defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, les nostres resolucions van en la línia del que ja en el debat, ahir, va anunciar el Portaveu nostre en el debat, i President del Grup, Rafael Ribó.

Nosaltres pensem que l'anàlisi de la situació de l'estat de l'autonomia, en aquest moment, que feia el President Pujol, era una anàlisi, en el seu diagnòstic, bàsicament correcta, però pensem que, en analitzar les causes de per què havíem arribat en aquesta situació —que nosaltres, en la descripció que feia, estem, jo diria, d'acord quasi en el 99%—, nosaltres entenem que no assenyalava prou les responsabilitats concretes que el Consell Executiu, que el President de la Generalitat, fins i tot personalment, pot haver tingut en el desenvolupament d'aquest procés que ens ha portat a la situació que avui tenim.

És cert que potser no li tocava a ell d'explicar el malament com ho havien fet, i que tocava a l'oposició, però nosaltres pensem que aquesta mala anàlisi de les causes és el que porta, també, a un desencert en les mesures que es proposen i, per tant, en el seu discurs, en les resolucions que avui presenta el Grup que li dona suport i, per tant, nosaltres entenem que, fins i tot aquestes vint-i-tres resolucions —vint-i-tres resolucions— que avui presentem tots els grups, cap d'elles transaccionada —no hi ha hagut ni una sola transacció, ni un sol apropament entre cap dels grups que avui formen aquesta Cambra—, això sol ja demostra un fracàs de la política del Consell Executiu, que era segurament el més interessat o tan interessat com tots els altres grups a poder arribar a algun acord que expressés aquesta voluntat d'avançar en un tema prou greu, prou important com el que ara ens ocupa.

Les nostres resolucions, tots els senyors diputats les tenen davant. La primera fa referència a la possibilitat, com ara explicava el senyor Torres, de millorar l'Estatut a través de l'article 151 de la Constitució, a través de lleis orgàniques que permetin de traspasar, que permetin competències avui constitucionalment a mans del Govern central, que siguin exercides per les comunitats autònomes, en concret per la Generalitat de Catalunya, i això és possible perquè, de fet, hi ha estatuts d'autonomia que contemplen competències que no estan contemplades com a pròpies de l'autonomia en el nostre Estatut i, per tant, aquí hi ha un camp possible de millora del nostre autogovern, que nosaltres pensem que cal explorar i que cal tirar endavant.

La segona resolució fa referència —i aquesta és una de les primeres mancances que nosaltres vam posar ahir de manifest en la nostra intervenció— a la necessitat de modificar totes les lleis orgàniques, les lleis de bases, les altres lleis que han significat retalls —lleis del Parlament espanyol— en l'exercici del nostre autogovern. I, això, a través de què? De propostes de llei davant el Parlament espanyol en el sentit que millorin el contingut autonòmic d'aquestes propostes. I, paral·lelament, que el Consell Executiu negociï aquests acords. No es tracta

només, com hem fet moltes vegades, de fer proposicions de llei que portem al Parlament espanyol amb un èxit molt migrat —jo diria que han estat poquíssimes les propostes que han prosperat—, que abans hi hagi prèviament un acord, hi hagi prèviament una negociació per aconseguir que aquestes propostes arribin a bon terme.

I, en aquest sentit, fan referència a la tercera resolució, en què proposem mecanismes de cooperació entre les diverses administracions, però, en concret, la possibilitat de fer nosaltres una proposta en el Parlament que permeti que les propostes que es fan des dels Parlaments autonòmics no tinguin tants llums vermells, perquè en tenen més d'un, com els que s'estan trobant actualment i que, per tant, propostes que facin els Parlaments autonòmics, adreçades al Congrés de Diputats, puguin arribar a bon terme, que em sembla que va ser una de les qüestions que es van manifestar ahir per diferents grups parlamentaris.

La següent resolució fa referència al procés d'integració de l'Estat espanyol en les Comunitats Europees, i ens limitem aquí a proposar una resolució que és una proposició no de llei que ja es va aprovar el 10 d'octubre de 1986, que, de fet, no s'ha portat a la pràctica, que es va aprovar per unanimitat en comissió, en la Comissió, precisament, de Seguiment del Procés d'Integració de l'Estat Espanyol en les Comunitats Europees, i que nosaltres creiem que val la pena que avui, quan tornem a parlar d'un tema tan important com pot ser el retallament que l'entrada d'Espanya i de Catalunya a la Comunitat Econòmica Europea pot portar amb el desplaçament de competències, que aquest sigui un tema que sigui novament tingut en compte en aquest debat que estem fent.

A la resolució lletra E) nosaltres, precisament perquè hem quedat decebuts del debat que hem celebrat en aquest Parlament, i perquè pensem que aquest debat té una dimensió que escapa de la dimensió purament de Catalunya i que és un debat que caldria tenir-lo a nivell de tot l'Estat, proposem la celebració d'un debat de caràcter general i extraordinari, que sigui instat des del Parlament de Catalunya a la Mesa del Congrés de Diputats —i aquí demano disculpes a la Mesa: s'hauria de tallar una frase que se'ns va escapar, i que vam posar aquí, però que no té sentit, que és: «conjuntament del Congrés de Diputats i del Senat», nosaltres proposem que no sigui «conjuntament del Congrés de Diputats i del Senat», sinó que sigui plantejar a la Mesa del Congrés de Diputats l'oportunitat de la celebració d'un debat de caràcter general i extraordinari, sobre l'Estat de les autonomies, i que en aquest debat hi poguessin tenir participació representants dels Parlaments autonòmics.

Finalment, hi ha tres resolucions que fan referència, una, al sistema de finançament i, una altra, a les comissions mixtes. Al sistema de finançament reiterem una resolució ja aprovada en l'últim debat general, i que va ser aprovada per unanimitat en aquest plenari, respecte a la forma i al contingut del finançament que des de la Generalitat hem de demanar, i proposem quelcom que ens sembla a aquestes alçades bastant obvi, i és que les comissions mixtes de transferències, de valoracions i de transferències siguin reconvertides, siguin reconvertides en una comissió a molta més alta instància —una comissió que també hauria de substituir aquesta dita Comissió de Cooperació—, una comissió única, que estigués presidida pel President de la Generalitat i estigués formada també pels

màxims dirigents de tots els partits polítics.

A nosaltres ens sembla fonamental, perquè el tema que en aquest moment s'està ja discutint, ja no és únicament d'aquests *flecos* que se'n diuen, d'aquests serrells competencials que estem discutint, alguns d'ells importantíssims —recordo l'INEM i l'Institut Nacional de la Seguretat Social—, sinó que ja hem de començar a discutir els límits que s'han posat de manifest en aquest debat, els límits de l'Estatut d'Autonomia.

Finalment, proposem que el President de la Generalitat informi, en el si d'una comissió que es crearia, de seguiment i de control, que es crearia en aquest Parlament, informés trimestralment de quin és el grau de compliment de les resolucions que avui s'aprovaran aquí.

Nosaltres entenem que el problema que hem discutit aquests dies, el problema que expressen aquestes resolucions i la de tots els grups parlamentaris és un problema molt greu i molt important i que és Catalunya sencera la que està pendent de la solució d'aquest problema, en un grau més gran o més petit. I és cert, com deia ahir el senyor President —o ho donava a entendre, amb allò que deia dels nans del bosc i dels follets, que deia abans el senyor Armet—, és cert que ell, el Grup que li dona suport i que el Govern —és cert, i nosaltres ho entenem així— són més representatius de Catalunya, senyor Pujol, que el senyor Rafael Ribó i que el nostre Grup parlamentari, però també és cert que és molt més representatiu de Catalunya el seu Grup més el nostre, més el Socialista, més tota la resta de grups, i això és molt més representatiu de Catalunya que no vostè sol, senyor Pujol —que jo els admeto el grau de representativitat molt més gran que tenen que el nostre Grup—, però pensi que aquest és un problema important per a Catalunya, i per la importància que té, nosaltres reclamem que les gestions que es facin per desbloquejar aquest tema tan important siguin gestions fetes amb el nivell que nosaltres proposem en la nostra proposta.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (*Pausa.*) Bé, no havent-hi torn en contra, doncs, correspondrà ara la intervenció al Grup de Convergència i Unió. Per defensar les seves propostes, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el fet d'haver escoltat ja els diferents grups ens permet d'entrada anunciar que hi ha algunes de les formulacions d'altres grups que són força acceptables per nosaltres i que, fins i tot algunes vegades, algunes d'elles són coincidents i en podrem votar alguna d'elles, escollint aquella que ens sembla millor, no perquè les altres no siguin prou bones quan són de temes coincidents, sinó aquella que ens sembli més encertada i més apropiada a la nostra proposta de resolució.

La nostra proposta de resolució consta de quatre punts i el primer és la constatació de l'incompliment del pacte d'Estat, que va ser l'Estatut de l'any 79; a continuació, fem una anàlisi de quins són els punts, d'altra banda, reiteradament exposats pel President de la Generalitat en la seva intervenció; a continuació, plantejem que cal fer una negociació amb el Govern central per resoldre tota aquesta llarga llista d'incompliments, i que, en la hipòtesi que no es donessin solucions satisfactòries, caldria plantejar-se una altra actuació, i, finalment, plantejem

la conveniència que aquest Parlament sigui degudament informat de les gestions, de l'èxit o del fracàs d'aquestes.

El primer punt, doncs, és aquesta constatació que, per activa o per passiva, jo diria que ha estat reconeguda per tothom, els uns amb un grau més complert, fins i tot més queixosos del que el nostre Grup està, però, vull dir, insisteixo que hi ha un criteri coincident.

El segon punt, instar el Govern de la Generalitat perquè emprengui aquestes iniciatives necessàries prop del Govern de l'Estat per reconstruir l'Estatut, tal com va ser plebiscitat pel poble de Catalunya, ens obliga, ens du a dir que, és clar, l'actuació dels grups parlamentaris, dels partits que hi ha en aquesta Cambra que van demanar el referendament l'any 79, si no ens mourien a creure que vam demanar que es referendés una cosa que després no s'ha complert, com creiem que és, i que ara estem en el moment de fer la correcció d'aquest incompliment.

L'actuació són dotze punts, els dotze punts també dits més d'una, de dues i de tres vegades, i que en moltes de les intervencions aquí ja n'ha quedat constància. El primer són les lleis de bases, que creiem que han de ser un marc autènticament general, no una actuació que impedeixi aquest Parlament de legislar i que, d'altra banda, això és la tesi sostinguda pel Tribunal Constitucional en la, repetides vegades mencionada, sentència de la LOAPA.

El segon és la necessitat que siguin respectades, i no convertides en compartides o concurrents, les competències exclusives. Aquest és un dels temes malauradament flagrant que aquest Parlament ha constatat i que l'ha obligat a presentar diferents recursos al Tribunal Constitucional.

Tercerament, el compliment dels traspassos ja aprovats o d'aquells que encara estan per negociar. Nosaltres creiem que aquest és un tema d'urgència, aquests dos punts, tant acabar els traspassos, quan portem més de set anys de vigència de l'Estatut, i, segon, de nou incomplert acord, sentència del Tribunal Constitucional que els acords de la comissió mixta són compromisos que ha de complir l'Estat i que aquí també s'han dit, ja més d'una vegada, els casos de temes que s'allarguen i que el Govern no compleix, per tant, el que li ha manat el Tribunal Constitucional.

A continuació, es planteja un altre problema, que també darrerament hem tingut la llum d'una sentència del Tribunal Constitucional donant-nos la raó d'una manera clara i evident, i és que el model d'Estat autònom exigeix el repartiment territorial de les subvencions estatals. Per tant, pel que fa Catalunya, i en aquelles matèries en què tenim competència, cal que aquesta distribució es faci en plena llibertat de decisió per fer efectiu el principi d'autonomia en la despesa inherent a tota autonomia política; qualsevol altra actitud endarreridora, retardadora d'això, creiem que té una gravetat enorme i posa en discussió la validesa del nostre Estatut.

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : També creiem que cal destacar —i aquí aquest és un tema que s'ha destacat i que fins i tot hi ha hagut algun Grup que circumstancialment ha retirat la seva proposta—, la corresponsabilització fiscal, que ha de ser un criteri amb el qual caldrà elaborar amb rapidesa un pensament per al moment que s'hagi de fer i definir el sistema definitiu del fi-

nançament de la Generalitat.

A continuació, plantejem el tema de les competències en matèria de política econòmica, que no han de tenir altre límit que el que en resulti del marc autènticament general establert per les bases i per la coordinació de la planificació econòmica de l'activitat.

A continuació, el tema de la Policia Autònoma, en el qual volem destacar especialment el finançament propi, suficient i específic que cal que tingui, com s'han produït en un altre cas, d'una altra autonomia, i en el qual el finançament de la policia autònoma queda, a més a més del concert econòmic.

Pel que fa al tema de la Comunitat Europea, motiu de preocupació compartit reiteradament —em sembla— per tots els grups parlamentaris, demanem que, amb rapidesa, es pugui participar en la formació de la voluntat política de l'Estat, donat que portem més d'un any d'integració a la Comunitat Europea i encara no s'ha resolt aquest problema.

En el tema de la llengua i la cultura catalanes, nosaltres reprenem un tema que ja va ser plantejat pel II Congrés de la Llengua Catalana, i també coincident en part amb el que proposa algun altre grup, nosaltres plantejem que hi ha d'haver un suport financer per part de l'Estat per donar compliment al corresponent principi constitucional, és a dir, a l'article 3 de la Constitució.

El tercer punt és purament posar en evidència que, si es constata la impossibilitat d'aplicar l'Estatut i que els criteris anteriors no són assolits, nosaltres creiem que caldria iniciar el procés de la reforma de l'Estatut.

I, finalment, em sembla que és important que aquest Parlament, que ha debatut amb intensitat aquesta temàtica, tingui una puntual informació dels avenços que es produeixin, que desitjariem que es produïssin, o, si sorgissin obstacles o situacions no satisfactòries, també caldria que el Parlament en tingués un coneixement. Per això, nosaltres proposem la fórmula que el Govern, trimestralment, informi aquest Parlament a través de la Comissió primera.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? Bé, aleshores, havent-se acabat l'exposició i defensa de les propostes de resolució, caldrà passar a la votació pel mateix ordre en què ha tingut lloc el debat.

Tinguem present que aquesta Presidència pot, vaja!, està a la disposició dels senyors diputats que desitgin fer votacions fragmentades, si no globalment, grup per grup.

En aquest sentit, anem a sotmetre a votació, ara, les propostes del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Hi ha alguna petició de globalment? (*Ll. Sr. Torres demana per parlar.*) A veure... Digui, digui.

El Sr. TORRES : El nostre Grup desitja que es faci una votació separada del punt primer i del punt segon, i, a l'interior del punt segon, votació separada dels tres primers apartats, que poden votar-se en bloc, per a nosaltres, i el quart i el cinquè votats separatament.

El Sr. PRESIDENT : Per tant, una votació per al primer punt.

El Sr. TORRES : Això mateix.

El Sr. PRESIDENT : Aleshores, per al segon punt, una votació dels tres primers paràgrafs...

El Sr. TORRES : ...dels tres primers paràgrafs.

El Sr. PRESIDENT : ...però globalment en aquest cas o separadament?

El Sr. TORRES : No, no, globalment, i separadament el quart i el cinquè paràgrafs.

El Sr. PRESIDENT : Bé, alguna altra observació sobre això? No?

Doncs, anem a sotmetre a votació el punt primer i, del punt segon, els tres primers paràgrafs.

Els qui estiguin interessats... *(Pausa.)*

El punt primer sol? Bé, molt bé.

Doncs, els qui siguin favorables al punt primer de les propostes de resolució del Grup Socialista, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt primer ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 72 en contra i 18 abstencions.

Passem ara a la votació dels tres primers paràgrafs del punt dos.

Els qui siguin favorables aquests tres primers paràgrafs del punt 2, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests punts han estat rebutjats per 52 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Ara, el punt següent, o sigui, el quart paràgraf de l'apartat segon, que comença per «impulsar una acció política».

Els qui siguin favorables a aquest paràgraf, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest paràgraf ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 72 en contra i 11 abstencions.

Ara, finalment, el següent paràgraf, que comença per «desenvolupar».

Els qui siguin favorables a aquest paràgraf, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest paràgraf ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 78 en contra i 6 abstencions.

Passem ara a les resolucions del Grup Mixt, les que han quedat subsistents, que és només la que porta el número 1.

Els qui siguin favorables a aquesta resolució número 1 del Grup Mixt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta resolució del Grup Mixt ha estat aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Passem ara al Grup parlamentari Popular. Es pot fer en bloc? *(L'I. Sr. Torres s'aixeca per parlar.)*

El Sr. TORRES : El nostre Grup desitja votació separada per cada un dels tres punts.

El Sr. PRESIDENT : Cada un dels tres punts. Molt bé.

Els qui siguin favorables al punt primer del Grup parlamentari Popular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 7 vots a favor, 78 en contra i 40 abstencions.

Passem ara al punt segon.

Els qui siguin favorables a aquest punt segon, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt 2 ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 71 en contra i 42 abstencions.

Passem ara al punt tercer.

Els qui siguin favorables a aquest punt tercer, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 7 vots a favor, 71 en contra i 48 abstencions.

Passem ara a les propostes del Grup parlamentari... *(L'I. Sr. Subirà demana per parlar.)* Digui, senyor Subirà, li ho prego.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, perdoni, potser he aixecat la mà massa aviat, però com que vostè anava a dir que entràvem en la votació de les propostes d'Esquerra Republicana, era per demanar votació separada.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Punt per punt, cada un dels tres punts.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, per part nostra, es podrien fer tres blocs : un primer bloc, que fos el paràgraf introductori; un segon bloc, que fossin els punts 1 i 2, i un tercer bloc, que fos el punt 3.

El Sr. PRESIDENT : Bé, alguna observació sobre això? *(Pausa.)* Doncs, anem a procedir a fer-ho així.

Els qui siguin favorables al paràgraf introductori, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest paràgraf introductori ha estat rebutjat per 5 vots a favor, 80 en contra i 41 abstencions.

Ara anem als apartats 1 i 2.

Els qui siguin favorables als apartats 1 i 2, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Els apartats 1 i 2 de les propostes del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana han estat aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Finalment, el punt 3.

Els qui siguin favorables a aquest punt 3, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest tercer punt ha estat rebutjat per 5 vots a favor, 80 en contra i 41 abstencions.

(Pausa.)

Per tant, com a esmena tècnica, quedaria, això, redactat en la forma següent, el començament : el paràgraf introductori seria, simplement : «El Parlament insta el Govern...», i, aleshores, les resolucions aprovades.

(L'I. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ : No pot quedar així, senyor President, perquè la primera resolució seria impossible des del punt de vista con-

stitucional, aleshores. El Govern no pot presentar proposicions de llei al Congrés dels Diputats. *(Remor de veus.)* Al Congrés dels Diputats no la pot presentar, l'hauria de presentar el Parlament de Catalunya, senyor President.

(Pausa.)

Bé, anem a la votació de les propostes del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. En quina forma s'ha de fraccionar? *(L'I. Sr. Torres demana per parlar.)* Digueu, si us plau.

El Sr. TORRES : Senyor President, lamentant la nostra meticulositat, però, per a la clarificació de les votacions, nosaltres demanàrem votació separada per a cada una de les lletres de la proposta del Partit Socialista Unificat.

El Sr. PRESIDENT : Bé, no solament les que estan designades per una lletra, sinó, dintre d'aquestes, també les que estan designades per un nombre... *(Remor de veus.)* Lletres, només? *(L'I. Sr. Pujol i Folcrà s'aixeca per parlar.)*

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : President, nosaltres demanem que la lletra b) es voti separatament, l'apartat 1 i l'apartat 2.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. *(L'I. Sr. Folchi demana per parlar.)* El senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Senyor President, per demanar també votació separada de l'apartat D.4.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a passar a votació aquestes propostes.

La proposta A.

Els qui siguin favorables a ella, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'apartat A d'aquestes resolucions ha estat rebutjat per 13 vots a favor, 74 en contra i 40 abstencions.

Passem ara al primer punt de l'apartat B, o sigui B.1.

Els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

L'apartat B.1 ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 74 en contra i 42 abstencions.

Ara, anem al B.2.

Els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El punt 2 de l'apartat B ha estat aprovat per 92 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

(Pausa llarga.)

Bé, perdó. Com a esmena tècnica —de fet, és una lògica de redacció—, quedaria, això, en la forma següent : «El Parlament de Catalunya acorda instar el Consell Executiu a negociar els acords necessaris per aconseguir la modificació de les lleis orgàniques, de bases i altres, que emanen de la Constitució, que afecten l'autonomia, molt en concret les contemplades en els articles 104.2, sobre forces i cossos de seguretat, i 149.1.18È, sobre les bases del règim jurídic de les administracions públiques i el règim estatutari dels seus funcionaris».

Bé, estem d'acord? *(Remor de veus.)*

Tinguin en compte, els senyors diputats, que acabem de

votar un paràgraf que parla d'aconseguir la modificació d'aquestes lleis. Per tant, aquestes lleis són les que la Presidència s'ha permès d'enumerar. *(Remor de veus.)*

(L'I. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)

Què diu el senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ *(de l'escó estant)* : Senyor President, per aclarir el sentit de la nostra petició de votació separada, que no s'ha fet explícitament perquè l'ha formulada abans el senyor Pujol, però que nosaltres, evidentment, l'hem utilitzada en la votació, perfectament a consciència, senyor President, que ens estàvem referint a aquestes lleis. I el que hem fet ha estat, simplement, rebutjar —per a les mateixes lleis— un procediment, i en canvi admetre l'altre procediment. El punt 1 defineix, per a aquestes lleis, un determinat procediment, i el punt 2, un altre procediment per a aquestes mateixes lleis. I, simplement, el que hem fet ha estat rebutjar un procediment i donar el vot a l'altre. Simplement això.

El Sr. PRESIDENT : Bé, em sembla que queda prou clar, això, i és aquesta la intenció de la Presidència quan hem fet aquesta esmena tècnica.

Passem al punt C.

Els qui siguin favorable al punt C, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El punt C ha estat rebutjat per 6 vots a favor, 85 en contra i 35 abstencions.

Ara passem a votar la resta menys el punt 4... Del D, naturalment. L'apartat D.

(L'I. Sr. Pujol i Folcrà s'aixeca per parlar.)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ *(de l'escó estant)* : Sembla que el punt 4 és una transcripció d'un acord del Parlament de Catalunya. Aleshores, com es pot votar ara un acord que ja s'ha pres? *(Remor de veus.)*

Perdó, perdó... La lletra D, apartat 4.

El Sr. PRESIDENT : És una ratificació d'un acord pres, re-fermament d'un acord pres. No és...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Però és una transcripció, senyor President. En tot cas, el que es vota és la lletra D. La resta és una transcripció d'un acord, ja, del Parlament de Catalunya..., que no cal tornar a votar, crec jo.

(L'I. Sr. Lucchetti s'aixeca per parlar.)

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, efectivament és la ratificació d'un acord, i si el transcrivim aquí és per cortesia als grups, perquè sàpiguen a quina resolució fem referència, no té cap altra... Haguéssim pogut dir : «Ratificar una resolució que vam aprovar en el seu dia i que encara no s'ha complert, i que volem que es ratifiqui», i haver fet referència del *Butlletí Oficial de Parlament* on es publicava; per cortesia parlamentària l'hem reproduït aquí, perquè pensem que ajuda el debat. Re més.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, a veure..., votar l'apartat D...

Sotmetem a votació tot l'apartat D, menys el punt 4.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El punt D, llevat del paràgraf 4, ha estat rebutjat per 6 vots a favor, 74 en contra i 47 abstencions.

Passem ara a la votació del punt 4.

Els qui siguin favorables a aquest punt 4, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt 4 ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions.

Naturalment, caldrà fer precedir aquest paràgraf per la frase «El Parlament de Catalunya acorda impulsar...», o «impulsa».

L'apartat E). I tinguin en compte les modificacions que han estat ja assenyalades, o sigui, supressió de la frase «conjuntament del Congrés dels Diputats i del Senat».

(L'H. Sr. Folchi demana per parlar.)

L'Honorable Diputat senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI (*de l'escó estant*) : Senyor President, simplement perquè em sembla que també estem en una situació en la qual caldria fer una correcció tècnica, si hem entès l'esperit amb el que està presentada la proposta pel PSU; «per totes aquestes qüestions» obligaria, o bé a reproduir tot el que és més amunt, o bé suprimir-ho, que és literalment la Resolució que aquest Parlament ja va aprovar i repeteix la seva aprovació avui, renova avui.

De manera que, «per totes aquestes qüestions», o fora o reproduir. Jo penso que queda més clara la Resolució si ho treiem, no?

Estic parlant, naturalment, de la votació que ja ha tingut lloc, de la D.4. Jo proposaria que, per correcció tècnica se suprimís, «per totes aquestes qüestions», perquè vol dir tot el procés d'integració comunitària.

El Sr. PRESIDENT : Sí. Sembla bé, no?

Bé, tornem a l'apartat E, amb la supressió dels mots «conjuntament del Congrés dels Diputats i del Senat». (*Pausa.*)

Bé, els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest paràgraf, amb la supressió assenyalada, ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 81 en contra i 35 abstencions.

Passem ara a l'apartat F. Es poden votar conjuntament F, G i H? No? Anem a l'apartat F, doncs.

Els qui siguin favorables a l'apartat F, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest paràgraf ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 74 en contra i 42 abstencions.

Ara ens toca votar l'apartat G.

Els qui siguin favorables a aquest apartat G, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat G ha estat rebutjat per 6 vots a favor, 79 en contra i 42 abstencions.

Ara anem a l'apartat H.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'apartat H ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 74 en contra i 42 abstencions.

Amb això hem acabat les propostes del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Passem ara a les del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

(*L'I. Sr. Torres demana per parlar.*)

El Sr. TORRES (*de l'escó estant*) : Senyor President, el nostre Grup demanaria votació separada del punt número 1 i del punt número 2, fins allà on diu, a l'altra pàgina : «Aquesta actuació haurà de tenir en compte...», etcètera. I, per altra part, votació separada dels punts 3 i 4.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra petició en aquest sentit?

Bé, ara, doncs, anem a sotmetre a votació els punts 1 i 2, fins al paràgraf que diu, que comença : «Aquesta actuació...». Això serà objecte d'una altra votació.

Els qui hi siguin favorables que tinguin la bondat...

(*L'I. Sr. Pujol i Folcrà s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, no, no, els apartats 1, 2, 3 i 4, separadament. Després, en l'apartat 2, es pot fer la distinció que demana el senyor Torres.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a la votació de l'apartat 1.

Els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest primer paràgraf ha estat aprovat per 74 vots a favor, 5 en contra i 47 abstencions.

Ara anem a sotmetre a votació l'apartat 2, fins al paràgraf que acaba dient : «que els referendés», i, per tant, i no compronent en aquest votació, encara, «aquesta actuació»; això, serà per a una votació ulterior.

Els qui siguin favorables, doncs, a aquest punt que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest paràgraf ha estat aprovat per 80 vots a favor, 5 en contra i 41 abstencions.

Ara anem a la votació de la part d'aquesta proposta que comença per «aquesta actuació». Es pot donar la votació en bloc... (*Pausa.*) Bé, podem votar ara la resta del dos, o sigui, això i conjuntament també el tres i quatre?

Bé, doncs anem a la votació de la resta de l'apartat 2. Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta resta de l'apartat 2 ha estat aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions.

Ara sotmetem a votació l'apartat 3.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat ha estat aprovat per 74 vots a favor, 11 en contra i 42 abstencions.

Finalment l'apartat 4.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt 4 ha estat aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions.

Fetes ja totes les votacions, hi haurà ara la possibilitat de donar explicació de vot.

Aquesta Presidència, donada l'hora que és, prega que s'accepti el seu punt de vista —per altre cantó reglamentari— de fer-ho de la forma habitual en les votacions, de menor a major. Per tant, doncs, el menor Grup que vol parlar? No vol parlar.

El d'Esquerra Republicana? Tampoc. El Grup Popular?

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*): Senyor President, simplement per fer constar que el nostre Grup considera que no és reglamentari que es faci el torn d'explicació, de tota manera nosaltres no farem ús del nostre torn.

El Sr. PRESIDENT: Li prego que consulti un article que diu que el President pot ordenar els debats. (*Rialles.*) D'això es tracta, oi?

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*): Senyor President, rebut el missatge. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: El Grup Popular... El Grup Popular vol fer explicació de vot?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ (*de l'escó estant*): Senyor President, si no hi ha explicació de vot, no farem explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Ha de ser explicació de vot... (*Rialles.*) Sí que n'hi ha. Hi ha explicació de vot i, per tant, jo ofereixo al Grup Popular de donar aquesta explicació de vot, però ha de ser, realment, explicació de vot, no ha de ser un torn més a favor o en contra, sinó explicació de vot.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ (*de l'escó estant*): Senyor President, després d'aquest aclariment, no farem explicació de vot. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, el Grup Socialista vol fer explicació de vot? L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula. Em permeto repetir el prec que això sigui, realment, explicació de vot i no un nou torn a favor o en contra.

El Sr. ARMET: Senyor President, seré molt breu. Un debat que havia aixecat unes grans expectatives, i vista la seva evolució, obliga, almenys al Grup Socialista, a una molt breu, però molt breu explicació de vot.

Des del nostre punt de vista aquest debat hauria d'haver culminat en un acord unànim d'aquesta Cambra, per tant, en una moció única, aprovada amb la força de tot el Parlament, expressió del pluralisme democràtic de Catalunya. Aquesta seria la conseqüència lògica d'un debat que entenem que hauria de significar un canvi qualitatiu en la política catalana, per tant, un punt d'inflexió a la política catalana.

Òbviament el Grup Socialista ha fet una oferta i ha votat les seves mocions, entenent sempre que les seves mocions eren una oferta a la Cambra, però eren una oferta a la Cambra que es fonamentava en el desig i voluntat d'arribar a aquest acord únic, unànim per part de tots els grups.

El Grup Socialista ha volgut respectar escrupolosament, amb la seva votació d'abstenció a la resta de mocions que es presentaven, l'esforç que molts grups parlamentaris han fet aïlladament i que han incorporat moltes posicions de les quals ens sentim, en part, representats i que poden coincidir amb posicions nostres. Això explica aquesta posició d'abstenció global, perquè el nostre objectiu d'aquest debat era aconseguir

aquest objectiu polític.

Crec que per aconseguir aquest objectiu polític el Grup Socialista ha fet una oferta inequívoca, clara, ha estès la mà, però ha estès la mà al país i pels interessos del país, no a un partit. Ha intentat situar els interessos de la política catalana per damunt dels interessos del partit, ha intentat fer un sacrifici i un esforç sabent perfectament que aquest sacrifici i esforç li podien significar més perjudicis electorals i polítics que guanys. Però, si significava alguna cosa, era un guany per al país i per a la política catalana.

Des d'aquest punt de vista estem satisfets d'haver emprès un camí que hem iniciat fa temps, que hi continuarem insistint, perquè creiem que és l'únic vàlid per a assolir resultats operatius i èxits concrets en la política catalana.

És evident, com deia un escriptor important des del meu punt de vista: «la raó és la carta de navegar, la passió la galerna.» Entenent que la galerna és un vent fort, intermitent, que normalment acaba en borrasca, que normalment produeix sempre una baixa depressió. Entenem que la nau de Catalunya funciona, pot funcionar, existeixen totes les condicions objectives per dirigir aquest país, la nostra voluntat és portar la nau a bon port, contribuir des de les inequívokes posicions de defensa de la catalanitat i de lectura autonomista de l'Estatut a les potencialitats del nostre país, i fer-ho, amb plena fidelitat al pluralisme democràtic d'aquest país, és a dir, defensant aquelles posicions diferencials sobre la política de govern.

Entendre aquesta lògica política no és entendre la lògica política dels socialistes, sinó que és entendre, des del nostre punt de vista, el que és la tradició més positiva del catalanisme polític en el segle XX.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup de Convergència i Unió, per donar explicació de vot tinc el gust de donar la paraula al senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta explicació de vot té dos aspectes totalment diferents: el referit a les votacions que el nostre Grup ha fet en relació amb les proposicions de la majoria de grups parlamentaris que, donat que ells no han fet explicació de vot, jo tampoc m'hi referiré.

Hi ha un altre aspecte substancial que és l'explicació del nostre vot en relació amb la proposició, a la proposta de resolució socialista. El senyor Armet ens acaba d'explicar per què ells han votat com han votat, i jo ara explicaré per què nosaltres hem votat com hem votat en relació amb la nostra proposició i a la d'ells.

Es diu: necessitàvem un acord únic; el país, el Parlament necessitava un acord únic. Però un acord únic entorn del problema, entorn del problema real, no entorn d'una cortina de fum. Perquè, quin és el problema real? El problema real —i el debat real— és: hi ha o no hi ha erosió autonòmica? Hi ha o no hi ha quinze, dotze, vint tècniques concretes de retallar sistemàticament l'Estatut? Hi ha hagut o no hi ha hagut en aquest país, des d'una data determinada un procés d'involució autonòmic? Aquestes eren les qüestions reals. Es podia discrepar sobre com estaven distribuïdes les responsabilitats, però el que no es pot fer és simplement venir aquí amb música de violins a dir-nos que, sobretot, la unitat, que sobretot, la unitat, d'acord, senyor Armet, però la unitat entorn al proble-

ma real —, no la unitat entorn d'unes coses que sonen molt bé, que poden sonar molt bé, però que no són, ni aquest debat, ni el problema amb què ens enfrontem.

Per tant, torno a formular la pregunta, que és una pregunta retòrica a aquestes alçades del debat, però tenim ampli temps per anar-ho discutint perquè aquest és un debat que s'inicia només : ha existit o no ha existit l'erosió? Es pot recuperar o no es pot recuperar aquesta erosió? Ens veurem obligats o no ens veurem obligats, finalment, a demanar la reforma de l'Estatut? Aquestes són les qüestions reals i, si us plau, no «desenvolupar una acció política dirigida a l'enfortiment del pluralisme democràtic...», sí, sí, això està molt bé, però la qüestió que estem discutint no és aquesta, la qüestió que estem discutint és si l'Estatut ha estat erosionat o no, per qui, com i què s'ha de fer per recuperar l'Estatut i l'esperit del 79.

Per tant, senyores i senyors diputats, no s'estranyin, no s'estranyin que nosaltres haguem votat en contra d'algunes coses que sonen com un acord perfecte en do major, no se n'estranyin, perquè, en el context del debat, eren dissonàncies, eren —ho repeteixo— cortines de fum.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

Preguntes

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat aquest punt de l'ordre del dia i ens queden les preguntes amb resposta oral. Abans d'iniciar aquesta part, la Presidència ha de fer avinent que han estat retirades de l'ordre del dia i posposades per a una propera sessió plenària les preguntes tres i set per comú acord entre els il·lustres senyors diputats i els honorables consellers corresponents.

Anem a passar, doncs, a les preguntes.

Pregunta al Consell Executiu sobre la residència dels refugiats catalans a la Catalunya Nord

La primera que hem de contemplar és la número 1, que és una pregunta que fa al Consell Executiu sobre la residència dels refugiats catalans a la Catalunya Nord, el Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en altres ocasions ja he tingut l'avinentsa d'indicar a la Cambra que, del nostre punt de vista, la Generalitat de Catalunya no es pot desinteressar de la situació de cap català situat a fora del seu territori que, per les circumstàncies que sigui, es troba perseguit. Aquesta és una pràctica general de totes les nacions. Em sembla que en una altra ocasió havia recordat, per exemple, les gestions fetes pel Govern espanyol en favor de traficants d'heroïna, condemnats a Tailàndia. Podria afegir-hi les gestions fetes pel Govern espanyol en favor d'un capità de vaixell retingut o condemnat —no ho sé— en un país africà, però, en fi, sense necessitat de donar més exemples, és evident que totes les nacions del món es preocupen de la situació dels seus nacionals.

Com que per a nosaltres Catalunya és una nació, entenem que aquest principi que s'ha anunciat repetidament que nos-

altres havíem indicat de manera expressa en la nostra campanya electoral ja l'any 1980, i que el President de la Generalitat va tenir ocasió de recordar novament —em sembla que era ahir o abans-d'ahir—, doncs aquest principi que la Generalitat no es pot considerar aliena a res que afecti Catalunya, per a nosaltres, ha d'estendre's, és a dir, és vàlid no solament per a les qüestions que afecten Catalunya, sinó també per a tots els ciutadans de Catalunya.

I bé, ens hem trobat, darrerament, en una situació en què extrapolant —no entenc per què— unes mesures preses en relació amb ciutadans bascos, el Govern francès ha, també, pres mesures contra residents catalans a França i, especialment, a la Catalunya Nord.

Bé, nosaltres no estem d'acord, ni en el cas dels catalans ni en el cas dels bascos, que algú que està en situació regular en un territori pugui ser lliurat a les autoritats del seu país d'origen, si és que n'ha fugit per una persecució. I si no està en situació regular, tampoc, perquè, aleshores, el que procedeix és passar a portar-lo, en tot cas, al país que ell esculli.

Però, això, és encara menys justificat en el cas d'aquests catalans, perquè realment no es poden invocar cap d'aquestes raons que poden no justificar, però explicar mesures contra ciutadans bascos. No hi ha, a Catalunya, terrorisme, ni d'aquests ciutadans catalans es pot inferir en el més mínim que s'hagin dedicat a activitats que puguin ser contràries als interessos de l'Estat espanyol.

En aquestes condicions, ens sembla que la Generalitat no pot desinteressar-se d'aquesta situació, i que en la manera que fos, ja sabem que no pas per la via diplomàtica, però es pot actuar de moltes maneres, havia de manifestar el seu desig que aquests catalans es veiessin protegits contra qualsevol possibilitat, en primer lloc, de ser lliurats a les autoritats de l'Estat espanyol, i, en segon lloc, també, de veure dificultada la seva existència, la seva forma de vida, etcètera.

Bé, aquesta pregunta va ser formulada el 22 de desembre, i, d'altra banda, haig de dir que coincidia amb una demanda presentada al Síndic de Greuges per la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona, del Col·legi d'Advocats de Barcelona. D'aleshores ençà ha passat llargament un mes i mig; no tinc una informació molt completa de la qüestió, i em sembla que les coses s'han apaivagat, i que possiblement, doncs, tot ha seguit un camí que podem considerar satisfactori. No obstant això, a mi m'agradaria —i per això he mantingut la pregunta— que per part del Govern de la Generalitat, d'algun dels seus il·lustres representants, se'ns pogués dir si realment ells accepten aquest principi de la necessitat d'un interès per la situació de catalans que veuen compromesa la seva manera de viure a l'estranger, i si realment, doncs, en aquest cas concret, han pogut fer alguna gestió, que, segurament, si l'han feta, hauria estat seguida d'èxit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, trobo digna de tot elogi la preocupació del Molt Honorable Diputat autor d'aquesta pregunta en relació amb els nostres compatriotes, amb tots els nostres compatriotes, qualsevol que sigui la seva situació, ja es trobin a Catalunya o es trobin, com

en el cas a què fa referència la pregunta, fora de la jurisdicció de la Generalitat de Catalunya. La trobo digna d'elogi i la comparteixo personalment, aquesta preocupació.

Però, a l'hora de contestar concretament la pregunta, he de recordar —dic «recordar» perquè tots els membres d'aquesta Cambra en són prou conscients— l'absoluta mancança de competències que permetin a la Generalitat de Catalunya una actuació per una via constitucional o estatutària, per tractar de resoldre els problemes a què la pregunta fa referència.

L'article 149 de la Constitució, en el seu número 3 —si no m'equivoco—, reserva exclusivament a l'Estat tota la temàtica, tota l'àrea de les relacions internacionals. De manera que aquest tema, a qui correspondria tractar-lo, paradoxalment, és al Govern central de l'Estat.

El senyor Barrera ha citat exemples d'actuacions del Govern espanyol en defensa de súbdits espanyols a Tailàndia, a Nigèria, em sembla, però aquestes accions han estat portades a cap per la via diplomàtica pel Govern que té les competències d'aquestes relacions internacionals. I ho ha fet, a més, en defensa de súbdits d'Espanya que eren en conflicte amb els països respecte als quals es tractava d'incidir, sense —naturalment— jurisdicció en aquell país, però sí que amb capacitat d'establir aquestes relacions internacionals i diplomàtiques, i en relació amb súbdits que tenien acusacions —acusacions greus, a vegades—, però que no eren directament acusats per l'Estat espanyol.

En aquest cas, doncs, la Generalitat de Catalunya no té una via constitucional, estatutària, diplomàtica, a través de la qual pugui actuar, ni pot demanar, òbviament, la intervenció del Govern central, quan es tracta, precisament, d'uns súbdits catalans que es troben fora d'Espanya precisament per trobar-se en conflicte amb les forces de seguretat de l'Estat espanyol, i, en definitiva, acusats de delictes contra —acusats, purament— el mateix Estat. De manera que, al problema competencial al qual vinc fent referència, s'hi afegeix, claríssimament el problema que representaria una actuació del nostre Govern en un tema que afectaria directament el Govern espanyol. Em penso que no és necessari que m'allargui més en aquest punt, perquè sens dubte la fina percepció de la Cambra entendrà perfectament el que vull dir, i que no puc anar més enllà.

I, no obstant això, senyor Barrera, no vacillo a dir-li que a nivell absolut d'oficiositat, a nivell particular, per raons si més no d'humanitarisme, estem disposats a fer aquelles gestions, estem disposats, i hem fet, quan ha estat necessari, aquelles gestions que han pogut permetre sense interferències polítiques alleugerir la situació de compatriotes nostres que es troben en els casos que vostè assenyala en la seva pregunta.

I, per últim, li vull dir que estic molt d'acord també, senyor Barrera, amb la seva afirmació que la Generalitat de Catalunya no pot ser aliena a cap problema que afecti Catalunya, i també els catalans, es trobin on es trobin, però l'afirmació de vostè —que també comparteixo— fa referència a la Generalitat de Catalunya, i la Generalitat de Catalunya, com tots sabem, no és només el President i el Govern, sinó que ho és també aquest Parlament, aquesta Cambra, que ha de compartir, per tant, idèntica preocupació.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable Diputat interro-

gant vol tornar a intervenir?

El Sr. BARRERA : Bé, primerament, jo voldria lamentar un aspecte de la intervenció de l'Honorable senyor Conseller, que ha donat un criteri d'interpretació de la Constitució que, al meu entendre, en l'opinió del nostre Grup, és absolutament inacceptable : és a dir, confondre relacions exteriors amb relacions diplomàtiques.

Nosaltres estem d'acord que..., millor dit, perdonin que m'he expressat malament...; bé, ja és això. Nosaltres estem d'acord que la Generalitat de Catalunya no té cap competència per actuar en relacions entre Estats, és a dir, amb el que s'acostuma a indicar com a relacions diplomàtiques. Ara bé, creure que la Generalitat de Catalunya no pot fer res a l'exterior, això no podem de cap manera acceptar-ho, i la doctrina del Govern de la Generalitat i d'aquest Parlament ha estat que és possible, perfectament, tenir relacions amb altres Estats, i, per exemple, el President de la Generalitat últimament ha tingut una sèrie de relacions amb França, amb organismes regionals de França, etcètera, que indiquen que no es pot de cap manera confondre el que diu la Constitució amb la impossibilitat de tenir cap mena de relació amb autoritats d'altres Estats.

Per tant, nosaltres no podem acceptar aquest criteri de dir : la Generalitat no es pot adreçar a cap autoritat d'un altre Estat perquè això seria contra la Constitució. Si s'hi adreça per qüestions comercials, per exemple, o per qüestions econòmiques, s'hi pot adreçar també per a tota mena de qüestions.

D'altra banda, evidentment ja sabem que potser no pot plantejar les coses de la mateixa manera que ho pot fer un Estat, però fer conèixer la satisfacció amb què el Govern de la Generalitat veuria que les mesures preses contra ciutadans catalans fossin anul·lades, per exemple; fer conèixer aquesta satisfacció, jo crec que es pot fer no solament oficiosament, sinó oficialment. I si es renuncia a fer-ho oficialment, una vegada més es renuncia a l'amplitud que jo crec que la Constitució permet de les competències de la Generalitat de Catalunya.

Bé, dit això, evidentment, amb els altres aspectes, dono les gràcies al senyor Conseller perquè considero satisfactòria la seva resposta, i simplement espero que per aquestes vies oficioses, privades, etcètera, si és necessària la intervenció dels representants de Catalunya, espero que aquesta intervenció tindrà lloc.

I quant al fet que, evidentment, la consideració que la situació dels nostres compatriotes no ens és aliena s'aplica també al Parlament de Catalunya, evidentment, estic d'acord amb l'Honorable senyor Conseller; també s'aplica al Parlament de Catalunya, però, evidentment, en segons quins casos hi ha coses que és més adequat que siguin fetes per l'Executiu, i en altres casos, evidentment, podrien ser fetes pel Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt breument, senyor President, només per donar les gràcies al senyor Barrera, ja que estima satisfactòria la resposta que li he donat, i per dir-li que si no porto les meves explicacions més enllà és perquè crec que fins i tot per una qüestió formal no em correspon de fer-ho, ja que estem en el torn de preguntes.

Jo penso que si la Cambra ha d'assumir algunes accions en aquest sentit, seria en tot cas bo que pel mateix senyor Barrera,

o per qualsevol altre Grup parlamentari, es plantegés aquest tema en forma d'interpellacions, de mocions, en fi, que permetin un ampli debat, que no s'escau en el torn de resposta d'una pregunta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable Diputat interrogant vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* Bé, abans de passar a la pregunta número 2, aquesta Presidència ha de fer present que la pregunta 4 ha estat posposada, a petició del Govern.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les
normes per a l'emissió de publicitat
a Televisió de Catalunya, SA*

Passem ara a la pregunta dos : pregunta al Consell Executiu sobre les normes per a l'emissió de publicitat a Televisió de Catalunya, Societat Anònima, que formularà el Diputat Molt Honorable senyor Heribert Barrera, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, em sembla que tots estem d'acord que caldria, d'una vegada, veure quines reformes reglamentàries haurien d'introduir-se perquè el sistema de control de l'acció de Govern que l'Estatut imposa com una de les obligacions d'aquest Parlament, pogués ser realitzat amb eficàcia i no de la manera actual, que fa que moltes vegades interpellacions i preguntes es tramitin quan ja han perdut tota actualitat. Em sembla recordar manifestacions de tots els grups parlamentaris en favor d'aquesta reforma del Reglament, i em sembla que caldria portar a la pràctica, doncs, la reforma i que les intencions declarades tinguessin ocasió de manifestar-se elaborant textos concrets.

Dic això perquè, evidentment, la pregunta que vaig a formular ara fa referència a quelcom que està ja passat : es tractava d'una emissió de primer d'any, de TV3, i encara que la pregunta va ser entrada en el registre del Parlament el 23 de desembre, és a dir, quan vaig tenir coneixement de la qüestió, és claríssim que, el 13 de febrer, el primer d'any queda molt lluny.

Però, en fi, com que la qüestió té un interès general, tanmateix no he retirat la pregunta, i vaig a intentar formular-la.

La Llei de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió estableix que el director general és nomenat pel Consell Executiu. Aquesta Llei enumera les funcions d'aquest director general i, evidentment, a través del nomenament del director general, em sembla claríssim que, del bon funcionament de la Corporació i de les seves empreses filials, el que n'és, en darrera instància, responsable, és el Govern de la Generalitat.

En aquestes condicions, malgrat que jo estic d'acord que el director general ha de disposar d'una àmplia llibertat d'acció, crec que el Govern de la Generalitat no pot, de cap manera, descurar la seva vigilància i, en particular, ha de vetllar perquè es respectin els principis ètics fonamentals de tota empresa pública, perquè no oblidem que les empreses públiques són finançades —o, almenys, el seu dèficit és cobert— amb diners de tots, amb diners públics, i no oblidem, en aquest cas concret, que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha significat un esforç econòmic important —milers de milions— del Pressupost de la Generalitat; és a dir, milers de milions que

podien haver-se gastat en altres coses o que, si se'n podia haver estalviat una part, n'hauríem disposat per a altres necessitats també urgents.

Bé. Una norma ètica de totes les televisions públiques és la d'evitar que es realitzi publicitat indirecta gratuïta; és a dir, que empreses privades surtin beneficiades d'emissions de la televisió que són pagades amb diners públics.

Televisió catalana té establerta en aquest sentit una regla similar a la que figura en altres emissions, que estableix que no es pot permetre l'aparició en antena, en un programa propi de l'emissora, de cap persona que durant els tres mesos anteriors hagués aparegut en una emissió de publicitat. I, bé, resulta que una persona, prou coneguda entre els qui miren la televisió catalana, va estar apareixent en una emissió publicitària durant mesos i mesos, fins, em penso, gairebé la vetlla del dia de cap d'any, i aleshores, el dia de cap d'any, va aparèixer en una emissió, pagada per TV3 i, a més a més, amb un decorat que, segons m'han explicat, s'assemblava estranyament —molt estranyament— al decorat en què havia efectuat la seva emissió publicitària.

Bé. Sé que aquesta qüestió va ser plantejada al Consell d'Administració de la Corporació; sé també que aquesta qüestió va ser plantejada a la Comissió de Control d'aquest Parlament, però com que es tracta d'una qüestió d'una importància molt general, no he volgut retirar la pregunta, perquè, quina explicació s'ha donat d'això? Simplement una manca de coordinació entre els serveis de publicitat i de programació, ignorància, etcètera.

Bé, aquesta explicació és inadmissible. És inadmissible perquè no es tracta, ho repeteixo, d'algú desconegut, d'algú que pugui passar desapercebut, algú que s'ignori, doncs, qui és, sinó que és una figura prou important dintre la programació perquè la ignorància no es pugui al·legar. Però jo vull admetre que hi hagués hagut ignorància. En aquests casos, la norma, en un país com el que tots nosaltres diem sempre que voldríem que Catalunya fos, és que el responsable ha d'ésser sancionat. No la persona que ha aparegut en el programa; ell, evidentment, no té res a veure amb la qüestió. Però el que ha fet possible la transgressió d'aquesta norma ètica fonamental ha d'ésser sancionat. Se li ha de demanar la dimissió o se li ha d'aplicar alguna forma de sanció.

I, bé, que jo sàpiga, no hi ha hagut, en absolut, sanció; ningú ha assumit la responsabilitat d'haver faltat a aquesta norma i ha estat disposat, doncs, a pagar-ho, com és normal que es faci en els altres països.

I, bé, en aquestes condicions, doncs, crec que s'imposa que el Consell Executiu, el nostre Govern, prengui cartes en aquesta qüestió, i que també ell s'hi interessi d'una manera oficial i prengui alguna mesura. El que no pot ser és que, en aquests aspectes ètics —en aquest aspecte també, perquè n'hi molts d'altres sobre els quals es podria parlar de la manera com actua TV3—, TV3 sigui un mal exemple per a la societat catalana, i sigui un molt mal exemple del que podria ésser un sector públic en l'economia catalana. Jo, per tant, desitjaria que algun dels honorables consellers aquí presents em digués què ha fet o pensa fer el Govern de la Generalitat sobre aquesta qüestió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, amb molt de gust torno a pujar a la tribuna per contestar una pregunta del Molt Honorable Diputat senyor Barrera, i també, en aquesta ocasió, he de donar-li la raó en molts aspectes dels que giren al voltant de la pregunta que acaba de formular.

És cert que correspon al Consell Executiu la responsabilitat darrera —com ha dit molt bé, en última instància— de la gestió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I és cert també que hi ha una normativa respecte a publicitat i a aparicions en les emissions de la mateixa Corporació, que és exactament com ha estat exposada aquí pel senyor Barrera, i que és necessari que hi hagi aquests tres mesos de diferència entre l'anunci i una aparició en programes propis de l'emissora.

Però jo recordo també que la competència concreta en matèria d'aquesta publicitat, i pel que fa al compliment de determinats reglaments, correspon al Consell d'Administració de la Corporació, Consell, que és, en certa manera, una emanació del Parlament, d'aquesta mateixa Cambra.

I, llavors, això em porta a explicar els fets tal com van succeir. És cert, és cert —i no hi ha cap altra explicació, senyor Barrera, en honor de la veritat, i lamento no poder-n'hi donar cap altra— que no hi ha més explicació que una descoordinació entre la secció comercial de publicitat i la secció de programació, que va ser la causa que, mentre la persona a què es referia el senyor Barrera havia estat contractada per a un determinat anunci, la secció de programació el contractés per dirigir i intervenir en el programa de cap d'any.

Quan el Director General va ser conscient que estàvem a prop de conculcar aquest Reglament, es va adreçar al Consell d'Administració, explicant les circumstàncies que giraven al voltant d'aquest fet i, molt concretament —i això potser no justifica la solució, però almenys l'explica—, i explicant com la supressió de l'anunci comportava greus problemes, tota vegada que l'empresa anunciant, aliena a tota responsabilitat, podia reclamar fortament danys i perjudicis, ja que havia centrat la seva campanya publicitària en aquest *spot* cara a la venda de Nadal, i que, suprimir la presència d'aquesta persona del programa de cap d'any comportava una sèrie de problemes, ja no d'ordre econòmic —que hi eren, perquè el programa estava ja en un avançat estat d'enregistrament—, sinó perquè era molt escàs el temps per poder-ne preparar un altre.

Davant aquestes circumstàncies, que van ser exposades pel Director General al Consell, el Consell va contestar —jo lamento no poder llegir feliçment, i la tenia a punt, la resposta, perquè acabo de perdre les ulleres, no els papers—, però, en fi, en definitiva, la resposta del Consell és que, si bé, doncs, constata tots els perjudicis i els problemes que comporta, remet la decisió al mateix Director General, fent-li l'avertiment —diu : «aquest Consell d'Administració no acceptarà cap repetició d'un cas similar i que en cap cas podrà servir de precedent». Però, en definitiva, li deixa llibertat perquè resolgui el tema amb el seu bon criteri, que va ser el del Director General, el de permetre aquesta simultaneïtat d'aparicions, que jo lamento, però que sí que assenyalo que pel Consell —el Consell Executiu, em refereixo ara— es prenen i es prendran les mesures perquè fets així, que realment no són admissibles, no es repeteixin.

Però tampoc ha cregut el Consell que hagués de prendre me-

asures, en aquest cas concret, més dràstiques de les que ha adoptat : aquest advertiment, ja de cara al futur, que ha adoptat el Consell d'Administració de la mateixa Corporació, en el qual hi ha precisament la representació, més o menys indirecta, de tots els grups polítics que s'asseuen en aquest hemicle.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable Diputat interrogant vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. BARRERA : Sí, senyor President, breument, des de l'escó. Primerament, donar les gràcies a l'Honorable senyor Conseller per la seva resposta. Després, ja que ell ha fet al·lusió a la composició del Consell d'Administració, aleshores, precisar que l'acord del qual ens ha parlat, del Consell d'Administració, deixant la decisió darrera a mans del Director General, va ser pres per majoria del Consell d'Administració, i que van votar en contra d'aquest acord els representants indirectes dels grups parlamentaris, de tots menys el del Grup que constitueix fins ara la gairebé totalitat del Govern.

Voldria també dir que, evidentment, em sembla que l'Honorable senyor Conseller, en certa manera, no ha estat coherent quan ha dit que això no era una qüestió que fos de competència del Govern de la Generalitat, sinó del Consell d'Administració. Jo crec que això és una qüestió de competència del Director General. I el Director General, ho repeteixo, és nomenat pel Govern de la Generalitat; no és nomenat pel Consell d'Administració.

És a dir, el Director General ha de donar compte de la seva actuació o, en fi, està regulada la seva relació amb el Consell d'Administració, però, al cap i a la fi, la seva responsabilitat moral i política és davant de qui l'ha nomenat, i el Consell d'Administració no l'ha nomenat. Qui el nomena és el Govern.

Bé, jo, de tota manera, crec que ara ja és massa tard per poder fer res. La qüestió va ser plantejada en el Consell d'Administració de la Corporació el dia 18 de novembre, de manera que, fins a cap d'any, encara quedaven quaranta-dos dies. Jo ja sé que els programes de televisió necessiten temps per preparar-se, però dubto que hi hagi cap programa que en quaranta-dos dies no pugui ser fet. Per tant, l'argument de la manca de temps tampoc em sembla gaire bo; però, en fi, de totes maneres, ara sí que això ja és una qüestió passada. Jo, simplement, prenc nota de les afirmacions del senyor Conseller, i espero que això no es repetirà, i, que si es repeteix, es prendran aleshores les sancions oportunes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President. Únicament per fer alguna precisió, i demanant disculpa anticipada al senyor Barrera si m'equivoco, que és possible. Bé, no respecte a l'energia amb què s'ha de tractar aquest tema en el futur i evitar que es repeteixin casos com aquest, punt en el qual estem absolutament d'acord.

No, jo voldria dir que, sincerament, quan he expressat que el Consell d'Administració de la Corporació s'havia produït amb aquells termes, que no he pogut llegir literalment, ignorava com s'havia produït la votació que va conduir a l'aprovació d'aquest acord, i no dubto que el que diu el senyor Barrera és rigorosament exacte.

No obstant això, li vull fer observar una lleu perplexitat —i aquí és on puc equivocar-me—, quan diu que va ser aprovat pel vot majoritari dels representants dels partits que donen suport al Govern, perquè si la relació que jo tinc davant és exacta —i, ho repeteixo, m'excuso si no ho és—, dels dotze membres que formen part d'aquest Consell, n'hi ha cinc de Convergència i un d'Unió Democràtica de Catalunya, cosa que fa de sis, exactament la meitat, per la qual cosa no veig com es podia obtenir aquest vot majoritari amb la simple participació dels representants dels partits que estan a la coalició governamental.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara... (*El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.*) Senyor Barrera, digui, digui.

El Sr. BARRERA (*des de l'escó*) : Sí, simplement dir al senyor Conseller que el Director General també vota i no sé si va haver-hi alguna altra particularitat en la votació, però, en tot cas, el vot del Director General era suficient perquè hi hagués una majoria en el sentit de l'acord que es va adoptar.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la publicitat institucional del
Departament de Treball*

El Sr. PRESIDENT : La pregunta següent és la número cinc : pregunta al Consell Executiu sobre la publicitat institucional del Departament de Treball, que formularà el Diputat Il·lustre Senyor Xavier Guitart, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, senyor President. El dia 30 de desembre, que nosaltres estàvem aquí debatent els pressupostos, va aparèixer en un diari de Barcelona publicitat del Departament de Treball, concretament sis pàgines en un mateix diari, corresponent a la Direcció General de Relacions Laborals al Servei d'Higiene i Seguretat en el Treball, titulat «El centre d'estudi, el primer treball».

Aquesta publicitat no venia realment cap producte concret, sinó un missatge, un missatge adreçat als estudiants de formació professional i relacionat amb la importància que té la salut dels treballadors.

No entraré en el contingut d'aquesta publicitat o d'aquest missatge, que crec jo que seria ben opinable i ben discutible, sinó en el fet en si de produir-se aquest tipus de publicitat, sis pàgines d'un dia, 30 de desembre, en un sol diari, d'un tema com aquest.

Sense ser cap expert en publicitat, és obvi que quan no es tracta de vendre un producte molt identificat i concret, sinó un missatge, el que caracteritza aquest tipus de publicitat és la continuïtat i, sobretot, que pugui arribar al suposat destinatari, és a dir, a l'estudiant de formació professional.

Francament, jo dubto que aquesta publicitat produïda un sol dia, a raó de 121.000 pessetes la pàgina —sis pàgines, 726.000 pessetes—, dubto que hagi arribat a convèncer cap estudiant de formació professional ni a crear aquella mínima consciència que, suposo, pretenia la Conselleria de Treball quan va impulsar aquesta campanya, ans tot el contrari. El que sobta, encara, és que en un tema com aquest, la salut dels treballadors, en la qual s'hi esmercen molt pocs diners, en la qual hi ha llacunes molt importants —reconegudes per la Conselleria, per altra

banda—, el que sobta és que quan la formació professional és encara la ventafocs de l'ensenyament, no està dotada econòmicament d'uns mínims que permetin la seva activitat amb un mínim de dignitat, sobta que 726.000 pessetes, en un dia, concentrades, es dediquin a un mitjà de comunicació tractant de fer en un dia el que s'hauria de fer durant tot un any.

Com que això no ho entenem, preguntem al Conseller de Treball : quins són els criteris que inspiren la publicitat del seu Departament?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per contestar, l'Honorable Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, realment l'explicació d'aquesta pregunta requereix, de totes maneres, emmarcar-la en el criteri general del Departament de Treball, pel que fa referència a la seva publicitat.

Si fos únicament aquest anunci el que ha aparegut a la premsa, fóra, certament també, com ha dit l'Il·lustre senyor Diputat, una qüestió opinable i discutible, i, amb tot, anticipo que és una qüestió realment opinable i discutible.

Amb tot, jo voldria centrar això una mica en el marc general de la publicitat, com es desenvolupa, els criteris —ja que, en definitiva, el que interessa saber són els criteris del Departament de Treball—, pel que fa referència a la publicitat voldria dir el següent : en primer lloc, el Departament té l'obligació de vetllar perquè l'ambient laboral, i tot el que afecti el món laboral, millori i, per tant, hem d'aconseguir a través dels mitjans bàsics, els mitjans idonis, aquesta tasca, que jo crec una tasca indispensable d'informació. I, quan dic informació, naturalment, em refereixo a tots els mitjans que tinguem al nostre abast per clarificar o per divulgar tot allò que pugui tenir interès dins, naturalment, del que fa referència a les nostres competències.

És per això que el criteri no pot ser altre que el d'intentar arribar a la major part de la població per explicar en cada moment allò que entenem que cal conèixer i no pas tant en el sentit d'anunciar el que es fa des del Departament, sinó del que s'ha fet, s'ha de fer, entre tots per al bé de món laboral.

En aquest sentit, per exemple, em puc referir al fet que es va muntar també una campanya, amb uns mitjans que després entrarem, doncs, en tot cas, a considerar, per exemple, la propaganda de les eleccions sindicals, i això també va ser centrat en una fase determinada.

Ara bé, això sol no és suficient. També cal fer arribar als administrats els serveis que l'Administració ofereix, perquè puguin utilitzar-los, i és en aquest sentit que dins la problemàtica de seguretat i higiene en el treball s'ha fet una divulgació dels centres de seguretat i higiene, i no pas únicament a través del mitjà de premsa que feia referència l'Il·lustre senyor Diputat.

Aquesta campanya... jo voldria exhibir-li aquí la quantitat d'anuncis apareguts en altres mitjans de la premsa, però em sembla que fóra bastant exhaustiu haver-ho de fer en la resposta a aquesta pregunta. I és cert que es va voler causar un impacte especial en un moment determinat i a través no diria jo d'un diari de Barcelona, sinó de l'únic diari de Catalunya d'àmbit general, per a tot Catalunya, que s'expressa en català. Per tant, no és un diari exclusivament per a Barcelona, sinó que és un

diari d'àmbit nacional. D'aquí la raó per implantar-ho, això, en aquest diari.

Per altra banda, si això anava destinat realment, en primer lloc, als estudiants, en definitiva, era un missatge a tot el poble de Catalunya, perquè, en definitiva, el problema dels estudiants afecta les seves famílies i, per tant, no és sols únicament l'estudiant, sinó que és tota la seva família. Per altra banda, el fet, doncs, que aparegués un dia determinat, naturalment, nosaltres vam optar per un impacte i si es va creure convenient que fos aquest dia o un altre dia, això realment ho admeto com a molt discutible.

Quant a la proliferació, diguéssim, de pàgines en què va sortir, això, és un criteri —n'estic convençut, pel que ha manifestat— que el senyor Diputat no comparteix, però jo crec que un dels missatges importants de la propaganda —en aquest sentit, era propaganda, no sols era publicitat— és el de causar impacte i, pel que m'ha demostrat, realment el va causar, perquè fins i tot és objecte que es consideri ara en aquest Parlament. Per tant, l'objecte publicitari, que és el d'impactar, crec que ha quedat realment demostrat.

A part d'això, tampoc hem d'oblidar que s'estén en altres temes la publicitat del Departament, en les mesures, evidentment, de les nostres possibilitats, i m'estranya que no hagi fet referència, per exemple, al que sortia també un d'aquells dies, amb una difusió també important, que és el que feia referència a temps lliure. Creiem, doncs, que també era el moment idoni i que també era oportú donar-hi aquesta publicitat i amb aquesta forma d'impacte.

D'altra banda, també la publicitat creiem que s'ha d'estendre en altres qüestions, malgrat que realment no tenim pas massa recursos al Departament, però en temes com el que fa referència al mercat de treball, i en aquest sentit, també periòdicament venim, doncs, publicant no sols el *Full Mensual d'Ocupació*, sinó també el *Butlletí d'Ocupació*.

També, i en aquest sentit dels criteris generals, i per la seva importància, donem a conèixer les subvencions que concedeix el Departament i, finalment, i no perquè amb això vulgui ser exhaustiu —que veig que se m'ha acabat el temps—, però sí que voldria dir, per exemple, un altre aspecte publicitari que crec que és important i seguint el criteri d'intercanvi d'idees i opinions, que crec que és important en aquest món, s'ha iniciat la publicació durant l'any 1986 de la revista *Món Laboral*, que pretén ser el vehicle que transporti al públic l'opinió dels especialistes sobre matèries d'actualitat en el camp laboral.

Moltes gràcies, senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat interrogant vol tornar a intervenir?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Sí, senyor President, perquè he quedat «impactat» (*rialles*) de l'explicació de l'Honorable senyor Conseller, que diu que ha fet una publicitat en un diari de Barcelona —que diu ell d'«àmbit nacional»; no sé si li correspon a vostè fixar els àmbits exactament—, per arribar a la major part de la població el dia 30 de desembre amb sis fulls, i ho contraposa al fet que té alguns anuncis publicats en altres diaris.

Miri, senyor Conseller, el Departament de Treball té molt pocs recursos. Jo estic a favor de l'ajuda a la premsa, però li correspon al Conseller que seu al seu costat, al Conseller de Cul-

tura, no a vostè, no a vostè. No em parli després de la revista *Món Laboral* o del *Full Mensual d'Ocupació*. Què té a veure això amb la publicitat que s'insereix en els mitjans de comunicació?

Parlar, contestar un pregunta, senyor Conseller, no és omplir el temps des que se surt a la tribuna fins que s'encén la llum vermella. Alguna vegada jo li he dit que no em contestava les preguntes. Ara li diré, literalment, no em contesta les preguntes, i li ho demostró. Recentment, acabo de rebre una resposta de vostè que d'una pregunta meva em contesta..., jo li preguntava quantes obres s'havien fet i quants llocs de treball s'havien ocupat. Fixi's, vostè : «el Departament d'Ensenyament va realitzar» —espai en blanc— «obres, que han permès la contractació de» —espai en blanc— «llocs de treball. El Departament de Política Territorial i Obres Públiques va realitzar» —espai en blanc— «obres, que han permès la contractació de persones.»

Senyor Conseller, literal, no contesta. En tot cas, ens ho apuntarem per al futur.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a replicar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Efectivament, perquè sembla que hem passat d'una pregunta a una altra. Realment, això va ser un error que ja ha estat esmenat i, per tant, no sé si li ha arribat, però jo vaig cursar degudament esmenat l'error que va aparèixer en aquesta darrera pregunta que no estava a l'ordre del dia. Tanmateix, ha estat ja esmenat degudament.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la tercera fase de les obres de
restauració de l'església de
Sant Francesc, de Montblanc*

El Sr. PRESIDENT : Finalment, la pregunta número sis : pregunta al Consell Executiu sobre la tercera fase de les obres de restauració de l'església de Sant Francesc, de Montblanc, que formularà el Diputat Il·lustre Senyor Maties Vives, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta és la primera pregunta oral en el Ple que formula aquest Diputat en el curs d'aquesta segona legislatura, atès, diguem-ne, el que abans plantejava el senyor Barrera, dels temps, de les àmplies respostes que es donen a les preguntes orals en Ple.

Si la formulo és perquè, en un tema que ve de lluny, recentment apareix en una publicació comarcal de casa nostra una expressió, que és l'expressió «corrupció» —i ho dic perquè està publicat en aquest text—, adreçada al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. I em sembla que el tema és suficientment seriós com perquè, en tot cas, el tractem aquí, amb independència del que es pugui fer més enllà. És el tema de la tercera fase de reconstrucció de les obres de l'església de Sant Francesc, de Montblanc, unes obres i una adjudicació de la qual jo, el 20 de setembre del 85, demano còpia de l'expedient al Departament de Cultura. El 7 de novembre del 85, dos mesos després, se m'envia un únic paper, en el qual se'm fa un resum de com ha anat l'adjudicació d'aquestes

obres. Aquest era el primer tema : a qui s'adjudicaven aquestes obres? I amb aquest paper comencen a aparèixer les primeres ombres sobre aquesta qüestió. El paper diu : «14 de maig del 85. Reunits els vocals i el secretari de la mesa de contractació, raonaren les propostes d'adjudicació i, per a Sant Francesc de Montblanc, proposaren com a adjudicatari el senyor Victorino Calvet i Vila» —contractista local, que havia fet la primera i la segona fases i que, curiosament, segurament, per tot el que debatem, també està fent la quarta. A continuació... —evidentment no va fer la tercera, no va fer la tercera, que li havia adjudicat la mesa de contractació. Per què no la fa? Perquè el 28 de maig, la senyora Secretària General del Departament decideix adjudicar-ho a l'altra empresa licitadora, en aquest cas, Construccions Porte, SA, i ho justifica dient que és l'oferta més baixa. I té raó : sobre una obra de 21 milions de pessetes, havia fet una oferta 31.000 pessetes més barata que l'altre licitador en aquest concurs.

Naturalment, no té en compte, la senyora Secretària General —que actua dins del marc legal—, que la segona licitadora és una empresa radicada a Tarragona ciutat, la qual cosa voldrà dir que haurà de desplaçar-se cada dia a la localitat de Montblanc —i que, per tant, això encareix notablement el cost—, o no té en compte —perquè vull creure que això sí que ho va tenir en compte— que, naturalment, aquesta empresa el que faria fóra avançar per la via de la subcontractació. Per arribar a aquesta conclusió només calia que haguessin anat al Registre Mercantil de Tarragona i haguessin observat que una empresa constituïda en el període preconstitucional —sense que això vulgui judicar res sobre aquesta empresa— fa una ampliació del seu objecte social just una setmana abans que surti a concurs aquesta obra. I l'adjudicació diu, l'ampliació diu, del seu objecte social, que «también podrá ejecutar toda clase de obras públicas, con el Estado, las comunidades autónomas, las provincias o los municipios, actuando en ellas bien directamente o bien por subcontratas». És a dir, que allò que cap llei impedeix, que és que es subcontracti, aquesta empresa ho posa en el seu objecte social, segurament per poder concursar en aquesta tercera fase, i amb les característiques clares sobre què anava a fer.

Naturalment, aquesta empresa subcontracta. Això provoca la retirada de determinats assessors, vinculats a tot el moviment de recuperació del que és el nucli artístic i monumental, medieval, de la localitat de Montblanc, i, naturalment, col·loca en una situació difícil el conjunt de la població en relació amb aquesta obra, que era una obra realment volguda i desitjada.

Com que no quedem satisfets amb aquesta contesta que se'ns envia, el 19 de novembre tornem a demanar l'expedient. El 13 de desembre, un mes després, la senyora Secretària General em diu que passi pel Departament, que allà m'ensenyarà tot el que jo vulgui veure. Atesa l'experiència ara del Diputat senyor Curto amb Economia i Finances, m'imagino què és el que m'haguessin deixat veure, i, en qualsevol cas, segurament no acompanyat pels deguts tècnics.

Arriba el nou Secretari General del Departament. Li demano telefònicament que m'envii l'expedient. Em diu que me l'envia, i m'envia —oh, error!— el de la segona fase, no el de la tercera. Quan li torno a demanar la tercera, efectivament, aquesta vegada m'envia una sèrie de papers, alguns d'ells tan curiosos que estan firmats directament pel Conseller Rigol, del seu puny i lletra, quan es tracta de fotocòpies. Jo voldria saber

si és que realment m'han enviat l'original d'aquesta documentació o si és que algú ha col·locat, no ho vull creure, la signatura del senyor Rigol en aquest paper; en qualsevol cas, miri-ho, perquè, si és l'original no tinc cap inconvenient a retornar-li, de cara que l'expedient sigui plenament complet. Però el cert és que no m'envien tota la documentació. I per què no me l'envien? Doncs no me l'envien perquè en aquest conjunt d'obra, en aquest conjunt de subcontractacions, es produeixen —i aquest és el motiu de la pregunta— una sèrie de desviacions.

En concret : 1.695 metres quadrats de neteja de paraments interiors amb vapor d'aigua, inclosa la volta de pedra a la capella i a l'absis —valorat en 1.030.000 pessetes— no s'ha fet, ni tan sols ha entrat la màquina a l'interior de l'església. Cent setanta-un metres quadrats de l'aplatat amb pedra natural calcària, jaspi abuixarda, de 12-14 mil·límetres col·locada amb morter, 1.300.000. S'ha fet amb una pedra diferent, que importa una desviació de recursos a prop de les 600.000 pessetes. Quaranta metres quadrats de ràfec de pedra en teulades, capelles, etcètera, 238.000. I podem continuar. Li ho estalvio, perquè ho té vostè escrit.

En conjunt, sobre una obra contractada per 18 milions de pessetes, una desviació de més de 5 milions de pessetes. Construccions Porte s'havia compromès, senyor Conseller, en el plec de condicions, a realitzar les obres amb estricta subjecció al projecte, al plec de condicions tècniques, etcètera. I vostès han tolerat aquesta desviació. En definitiva, nosaltres entenem que no s'ha complert el plec de condicions d'aquesta obra, que hi ha hagut una desviació de més del 25% del pressupost inicial, que això és responsabilitat directa —perquè van fer-ho per licitació, d'aquesta forma— del Departament, contra la decisió de la comissió de licitació, i llavors no s'hi val que òrgans del seu Departament contestin als mitjans de comunicació la pregunta d'aquest Diputat, dient que, afortunadament, el Departament de Cultura pren totes les decisions de forma col·legiada i a través de comissions. No, la comissió va decidir un senyor i vostès en van decidir un altre —el seu antecessor, però, òbviament, vostè n'és, com a part del Govern, responsable subsidiari d'aquesta determinada actuació—, i, en definitiva, hi ha hagut, en una obra de 20 milions, un desviament de 5 milions de pessetes, de 5 milions de pessetes.

El que vull que em contesti, i aquí és el motiu de la pregunta en el Ple, és si s'han complert o no els plecs de condicions, en tots aquells aspectes que la meua pregunta detalla fil per randa, reproduint, a més a més, el que és un informe d'un tècnic especialista en la matèria.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la bondat de contestar?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joaquim Ferrer) : Senyor President, senyores i senyors diputats, quan ens acostàvem a plantejar la pregunta aquesta, que està anunciada i figura en el rengle de les preguntes a enllestir en aquesta sessió, i veia l'escó del senyor Maties Vives buit, jo pensava que senzillament ho havia deixat córrer. Em pensava que ho havia deixat córrer perquè la qüestió és tan clara que realment tot feia possible aquesta solució, que jo hagués considerat molt encertada, perquè la qüestió que ell planteja —i que sap perfectament que sobre ella no s'ha incorregut cap lleu sospita de res anormal en el funcionament de l'Administració—, és, senzillament, allò que succeeix de vegades en les restauracions : una modificació

del projecte. En les restauracions, a vegades ens trobem que els tècnics no poden preveure al 100% que el projecte que han fet es realitzi exactament. Per què? Perquè una restauració a vegades planteja imprevistos tècnics. Aquesta vegada van plantejar-se imprevistos tècnics, i, òbviament, el Departament va prendre la determinació de fer aquesta modificació del projecte. Aquesta modificació del projecte no és una idea lluminosa del Departament de Cultura, fer-la, és senzillament que està prevista per la normativa vigent, òbviament, i així es va fer.

Per tant, doncs, es va aplicar exactament el pressupost que hi havia previst per a obres, simplement introduint aquestes modificacions que els tècnics aconsellaven, fruit d'uns imprevistos que van sorgir en la restauració de Sant Francesc.

I aprofito per a dir el que em sembla l'única cosa important d'aquest tema, que és que Sant Francesc, l'antic monestir de Sant Francesc, és una peça que hem restaurat, que n'hem acabat la restauració —el senyor Maties Vives ens fa referència a la tercera etapa, que es va fer l'any 85, però l'any 86 hem continuat la quarta etapa, i hem acabat la restauració del que era l'antiga església—, i avui, em sembla que és l'important, i que ell com a montblanquí estic segur que n'està tan content com tots nosaltres. Avui, Montblanc, com a cap de comarca que és, té un equipament cultural important, que ja ha començat a utilitzar i que aquest any realment utilitzarà molt més. I ara començarem la restauració del voltant.

O sia que jo tranquil·litzi la Cambra, per si, en fi, algú hagués pogut sospitar que hi havia hagut alguna anormalitat administrativa, res d'això!, i, d'altra banda, lamento que el Diputat que ha plantejat la pregunta no hagi aprofitat una, la via més discreta, que era simplement retirar-la, i, dues, com a mínim, com a mínim parlar que al llarg de dos o tres —quatre, exactament— temporades, hem fet una inversió de 54 milions, i hem recuperat un equipament cultural important.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Ilustre Diputat interrogant vol tornar a intervenir?

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, a pesar que m'acusin d'indiscret, i em permetrà el senyor President la indiscreció de replicar al senyor Conseller.

Miri, senyor Conseller, no s'hi val. Jo admeto desviacions en un pressupost del 5 o el 10%. Desviacions del 25, en una obra que, a més a més, portava ja dues fases fetes, no són admissibles. I això passa perquè aquesta empresa ha subcontractat, perquè l'adjudicació està mal feta, i perquè, quan una empresa subcontracta —vostè ho sap molt millor que jo—, parteix d'uns marges de benefici, diferència entre el que ell paga al subcontractista i el que ell es queda. I la resta és fer volar coloms, perquè, és clar, si és modificar un projecte canviar els aplacats de pedra, *que venga Dios y lo vea*, que deia algun diputat ahir, des d'aquesta tribuna.

Si és un canvi de projecte deixar la xarxa de clavegueram per fer, si és un canvi de projecte deixar els sanitaris per fer, si és un canvi de projecte que una capella barroca que s'havia d'enrajolar, no calgui enrajolar-la, si és un canvi de projecte tot això —ho repeteixo, senyor Conseller—, l'indiscret segurament és vostè, per no preguntar o per no passejar-se per aquells indrets amb molta més freqüència i saber realment el que passa.

Vostès han fet allò que el President de la Generalitat ens deia l'altre dia : han canviat les peses a mitja pesada. Van fer

una adjudicació, no irregular, però, en qualsevol cas, desafortunada, i ara en paguen les conseqüències. I vostès s'han vist obligats a renunciar a parts d'aquesta obra, a parts d'aquesta obra, com a conseqüència d'aquesta mala adjudicació feta a una empresa determinada —que em mereix tots els respectes, d'altra banda, com a empresa que es dedica a aquest tipus de qüestions. Però no ens expliqui ara que això està tot fet legalment —home, ja ho sabem, que està fet legalment; si no, la via hauria estat una altra, a la pregunta, haguéssim anat per una altra via—, el que passa és que sota una aparença de legalitat, vostès han amagat el que és una desafortunada adjudicació d'obres, en contra de l'opinió de la mesa de contractació; vostès amaguen el que és un no arribar a poder fer totes les obres amb el pressupost per al qual l'havien adjudicat, i ho solucionen a través de dir que s'han de fer uns canvis en el projecte, immediatament escurcen les obres a fer i, per tant, mantenen el marge de benefici d'una empresa determinada, a la qual vostès havien adjudicat desafortunadament aquesta obra, sota una aparença de legalitat, i, en definitiva, vostès canvien les peses a mitja pesada, i justifiquen actuacions que, d'altra banda, jo no crec que siguin, senyor Conseller —m'ho permetrà vostè—, de cap manera justificables.

Aquest Diputat, naturalment, s'enorgulleix, de la restauració de Sant Francesc, primera i segona fases, i li puc dir que, la quarta —va equivocat, ja ha començat la restauració de la part exterior—, també marxa per bon camí. Per què? Perquè l'elecció segurament va ser bona. La tercera, desafortunadament, no ha anat així, i lamentablement és la que té més contingut, des del punt de vista del que és l'estètica de l'edifici, en relació amb el que representa la seva restauració.

I vostè sap tan bé com jo que un parell de cops que l'hem feta utilitzar —perquè també li vull recordar que des de fa uns mesos, des del seu Departament, no es deixa utilitzar aquest edifici per a actes que pugui organitzar el mateix Ajuntament, si no és en consorci amb vostès, o organitzats per vostès, valgui la floreta pel que abans deia d'utilització—, les crítiques cap a com s'ha fet aquesta restauració, són i vénen des de qualsevol banda, des de qualsevol indret suposat cultural dels molt diversos que hi ha a Catalunya, que han tingut observació perfecta del que ha succeït a l'interior d'aquell edifici. I no em digui que, això, no ho sap, perquè en alguna de les ocasions en les quals això s'ha posat de manifest eren presents altes instàncies del Govern de la Generalitat de Catalunya, i m'excusarà que no digui qui.

En definitiva, la seva resposta, senyor Conseller, no és «de rebut». Ho lamento. Vostè ha disfressat el que són una sèrie d'errors comesos per vostès, i que posteriorment afecten el que és l'empresa que va fer les obres, amb un intent de dir : primer, això és completament legal, administrativament això és correcte; segon, el que s'ha fet, primera i segona fase, i quarta fase, és evidentment molt superior a les preocupacions que té el senyor Diputat. Naturalment, vostès han rectificat en la quarta fase —això se'ls ha de reconèixer—, han fet de nou una bona adjudicació, a consciència que no hi haurà, en aquest cas, desviació de recursos. Vostès es van equivocar, la senyora Secretària General, rectificant el que era la decisió de la mesa de contractació es va equivocar, ara en paguem les conseqüències, i, naturalment, les conseqüències les pagaran aquesta paret en la qual s'ha modificat la pedra, les pagarem tots,

perquè haurem de pagar de nou uns sanitaris que ara no s'han fet, haurem de pagar de nou una xarxa de clavegueram que ara no s'ha fet, haurem de pagar de nou un enrajolat de capella barroca que ara no s'ha fet, haurem de pagar de nou una neteja de determinats indrets d'aquell edifici que ara, en aquest moment, no s'han fet; haurem de pagar de nou una neteja de determinats indrets d'aquell edifici, que ara, en aquest moment, no s'han fet; haurem de pagar de nou el que és instal·lació d'uns ràfecs de pedra a una altra capella; haurem de pagar de nou unes motlures interiors. Per responsabilitat de qui, senyor Conseller? Que aquest projecte estava mal fet? Miri, no, no, és a dir, el mateix projecte és el projecte és el projecte de la primera fase, de la segona i de la quarta, i vostè sap que estava ben fet, sinó per una mala elecció i per un mecanisme de funcionament d'una empresa que vostès van escollir, contra l'opinió de la mesa de contractació, que, naturalment, no ha portat a bon port el que havia de seguir en la restauració.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? Sí. Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : El senyor Maties Vives té interès que fem una mena d'«encontre» a la tercera fase. En fi, és un interès, jo crec, relatiu, perquè el que interessa és veure el conjunt.

I, d'altra banda, tampoc té interès a entendre alguna cosa que he procurat expressar d'una manera clara des de la tribuna, i és, que, evidentment, en el curs d'aquesta tercera fase, van

sortir imprevistos, i que van obligar a modificar el projecte. Així de clar, així de diàfan.

D'altra banda —perquè ell n'ha fet referència—, haig de dir que, efectivament, l'església de Sant Francesc és propietat, va ser adquirida per la Generalitat en aquests últims anys. I, realment, és un equipament cultural que s'ha restaurat, no solament pel que té pròpiament ell, per la seva personalitat, pel que mereix com a edifici realment del nostre patrimoni, sinó també amb la intenció, evident, que sigui un equipament cultural per a tota la comarca i, òbviament, per a Montblanc. Aquest any passat s'hi han fet dos concerts, però aquest any hi ha previst fer tots els concerts, doncs, ja a Sant Francesc; o sigui que jo el que pensava que faria ell —però si no ho fa ell ja ho faig jo— és, senzillament, convidar tots els diputats i diputades, senzillament, que vagin a Montblanc a comprovar com s'ha recuperat un equipament cultural, senzillament, i com continuarem recuperant l'entorn d'aquest equipament cultural.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabades les preguntes, hem acabat amb el nostre ordre del dia, i hem d'aixecar la sessió, no sense que aquesta Presidència doni les gràcies als senyors diputats per la seva col·laboració i, especialment, als que abnegadament s'han quedat fins a l'últim moment.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i tres minuts.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIO LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

**TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA**

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona